

ΕΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΙΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΕΚΔΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

N. ΠΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς Κορίνθου.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἐκ τῆς Ἀθήνας διὰ γραμματεσίου καὶ χαρτονομισμάτων.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ, (μικτ. αἰώνος), μυθιστορία Ἐρνέστου Λωδῆ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΕΩΡΑ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουρᾶ. (Συνέχεια). — Ο ΜΙ- ΚΡΟΣ ΠΡΩΤΟΤΗΣ ΔΙΗΓΗΜΑ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτά

Ἐν Ἀθήναις: γρ. 5, ἑκ τῆς ἐπιγραφῆς 8.
Ἐν τῇ Ἰωνικῇ γρ. χρυσῶ 10, Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 4.
ἘΓΓΛΙΑ κρηνησοῦματα λεπτὰ 20.

Ἐδεῖξε δι' ἐπιτακτικῆς χειρονομίας τὸ πτώμα. (Σελ. 332).

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΕΠΑΙΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΝΕΣΤΟΥ ΛΩΔΕ

Α'

Ἐσπέραν τινὰ τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου,

τὴν δεκάτην ὥραν, ἄνθρωπός τις ἐβόηζε μόνος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγοῦσης ἀπὸ τῆς γεφύρας τοῦ Γάρδωνος εἰς τὸ χωρίον Καστιλῶν.
Ἡ ὁδὸς αὕτη βαίνει ἐπὶ ἀρκούντως μικρὰν ἀπόστασιν, παρὰ τὴν ἀριστερὰν ὀ-

γῆν τοῦ μικροῦ ποταμοῦ, τὸν ὁποῖον ὑπερπηδᾷ, εἰς ἰλιγγιώδες ὕψος, τὸ διασημὸν ῥωμαϊκὸν ὑδραγωγεῖον.
Τὸ ψῦχος ἦτο δριμύ, ἡ νύξ σκοτεινὴ, ἀρέληνος, ὁ οὐρανὸς κατάστρεος.
Ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἴ' ἀκολουθῆ-

σωμεν ἔβαινε τάχως πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Καστιλιόν.

Πρὸ αὐτοῦ, εἰς ἀπόστασιν δύο χιλιόμετρον περίπου ἀπὸ τοῦ σημείου, ἔνθα εὕρισκετο, ἐπὶ τῆς κορυφῆς βράχου, προσιτοῦ μόνον δι' ἀποτόμων ἀνωφερειῶν, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἐχαράχθησαν ἕκτοτε ὁδοὶ ἀμαξητοί, ἔβλεπε τὸ μικρὸν χωρίον, μαρτυροῦν τὴν ὑπαρξίν του διὰ τινων μόνων ὑποτρεπόντων φώτων, ἄτινα, ἐκ τοῦ ὕψους ἔνθα εὕρισκοντο, ὁμοιάζον οἰονεὶ ἀλαμπεῖς ἀδελφοὺς τῶν εἰς τὸ βάθος τοῦ οὐρανοῦ λαμπρόντων ἀστερισμῶν.

Ἀπηνυδικῶς ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ γήρατος, ὅπερ προέδιδον καὶ ἐν αὐτῷ τῷ σκότει τὸ κεκυρτωμένον αὐτοῦ ἀνάστημα καὶ αἱ λευκαὶ τρίχες του, διεκφεύγουσκι ἀτάκτως τοῦ πύλου του καὶ διασπειρόμεναι ἐπὶ τοῦ τραχήλου του εἰς μακροὺς ἀνωμάλους θυσάνους, ὁ ἄγνωστος ἔφερε περὶ ἑαυτὸν τὰς σειομένας καὶ ἰδιορρυθμοὺς πτυχὰς τοῦ μανδύου του· ἀλλ' ἡ προφύλαξις αὕτη ἦτο ἀνεπαρκὴς κατὰ τῆς δριμύτητος τῆς χειμεριῆς ἐκείνης νυκτός.

Ὦντως, ὁ μανδύας ἐκεῖνος, ὁρώμενος ἐν ἡμέρᾳ, ἤθελε καταπλῆξει καὶ αὐτὸν τὸν πλάνητα Ἰουδαῖον τόσο ἥτο ἐφθαρμένον. Πανταχοῦ εἶχεν ὀπὰς, τὰς μὲν χαινούσας ὡς ἀνοικτὰς πληγὰς, τὰς δὲ ἀτελῶς καλυπτομένας διὰ τεμαχιῶν ὑφασμάτων διαφόρων χρωμάτων, ὡς κακῶς ἐπιδεδεμένα τραύματα! Τοῦτο ἦτο προφανὲς σημεῖον ἐσχάτης πενίας ἢ ἐξευτελιστικῆς ῥυπαρότητος.

Πρέπει νὰ εἶναι τις κατηραμένος ὡς ὁ Ἰσαὰκ Λακεδέμ, ἢ ἅγιος ὡς ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος, ἵνα καταντήσῃ νὰ ἐνδύηται διὰ τοιοῦτων ῥακῶν.

Ὅλη ἡ περιβολὴ τοῦ ἥρωος ἡμῶν δὲν διέφερε τοῦ ἐνδύματος, ὅπερ τῷ ἐχρησίμευεν ὡς περικάλυμμα, ὑπὸ τὸ ὅποιον ἔφερεν, ὡς οἱ φραγκισκανοὶ μοναχοί, ἐνδυμα ἐκ χονδροειδοῦς ὑφάσματος σφιγγόμενον περὶ τὴν ὀσφύν διὰ σχοινίου. Αἱ χεῖριδες τοῦ ἐνδύματος τούτου ἦσαν διάτρυτοι εἰς τοὺς ἀγκῶνας ἢ περιφέρειαι, ἐφθαρμένη καὶ ἐσχισμένη; ἀπετέλει ἀκανονίστους κροσσούς, κατερχομένους ἀηδῶς μέχρι τῶν κνημῶν, φερουσῶν, παχειὰς περικνημίδας ἐκ φαίου ἐρίου σκωληκοβρώτου ἐκ τῶν παρελθόντων καυσῶνων.

Οἱ δάκτυλοι τῶν ποδῶν ἐξήρχοντο γυμνοὶ ἐκ τῶν ἄκρων τῶν ὑποδημάτων, τῶν ὁποίων τὰ πέλαματὰ ἐμαρτύρουν λίαν μακρὰν χρῆσιν. Ὁ πῖλος ἦτο ἐκ μελανοῦ πιλήματος παραμεμορφωμένος ἐκ τῆς βροχῆς καὶ τοῦ ἡλίου. Ἐν τῷ συνόλω τοῦ παραδόξου τούτου ἀνθρώπου, ἐφαίνοντο οὕτως τὰ σημεῖα τῆς ἐσχάτης καταπτώσεως.

Μεταξὺ τῆς γεφύρας τοῦ Γάρδωνος καὶ τοῦ Καστιλιόν, ἐκεῖ ἔνθα ἡ ὁδὸς ἢ ἀγούσα εἰς τὸ χωρίον καθίσταται ἀνωφερῆς, ὁ ταξειδιώτης ἔστη.

Πρὸ αὐτοῦ ὕψουτο μεγάλη οἰκία, ἔχουσα ἓνα μόνον ὄροφον ἀνωθεν τῶν ἰσογαιῶν, εἰς ἣν διὰ νὰ εἰσέλθῃ τις ἔπρεπε νὰ διέλθῃ δι' ὑψηλοῦ πυλῶνος καὶ νὰ διασχίσῃ ἀγροτικὴν αὐλὴν. Ἡ αὐλὴ αὕτη, ἔνθα τὸ πᾶν

ἐμαρτύρει ἀταξίαν, ἦτο πλήρως γεωργικῶν ἐργαλείων καὶ ἀμαξῶν κακῶς ἐφρημοσμένων ἐπὶ τῶν ἀξῶνων αὐτῶν. Τὸ ἔδαφος ἐκαλύπτετο ὑπὸ παχειὰς στιβάδας ὑγρῶν ἀχρῶων.

Μακρόθεν, ὑπὸ ἐρειπωμένα ἀμαξοστάσια, ἔβλεπέ τις ἐντὸς ἡμιανοικτῶν ἱποστασιῶν, ἀμυδρῶς φωτιζομένων διὰ φανῶν ἐκ τῆς στέγης κρεμασμένων, καχεκτικούς ἵππους, ἰσχνὰ πρόβατα καὶ φύλακα κοιμώμενον ἐπὶ κλίνης ἐκ λευκοῦ ξύλου.

Αἱ λεπτομέρειαι τοῦ θεάματος τούτου δὲν εἴλυσαν τὴν προσοχὴν τοῦ ἀγνώστου.

Ἔστη ἔναντι τοῦ πυλῶνος καὶ προσήλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ ἐνὸς τῶν παραθυρῶν τοῦ πρώτου πατώματος, ἀριστερόθεν τῆς μεγάλης εἰσοδου.

Ἐνῶ δὲ πᾶσα ἡ κατοικία ἐφαίνετο σκοτεινὴ καὶ σχεδὸν ὅλως ἔρημος, τὸ δωμάτιον, εἰς τὸ παράθυρον τοῦ ὁποίου εἶχεν ὁ Ἰωάννης προσηλώσει τὸ βλέμμα, ἦτο ζωηρῶς πεφωτισμένον. Τὸ ἐρυθρόχρουν φῶς, ὅπερ ἐξήρχετο ἐκεῖθεν ἐσχημάτιζεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μέγαν φωτεινὸν χῶρον, εἰς ὃν ἐφαίνοντο, εἰς παραδόξους στάσεις, αἰσκιαὶ τῶν εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο εὕρισκομένων ἀτόμων, ἀντανακλώμεναι οἰονεὶ διὰ μαγικοῦ φανοῦ.

Ὁ νυκτερινὸς ταξειδιώτης ἔστη ἐπὶ μικρὸν σιωπηλὸς καὶ ἀκίνητος.

Εἶτα, ὀρθούμενος ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν του, ἐπειράθη νὰ ἴδῃ τί συνέβαινε ἐντὸς τῆς οἰκίας.

Ἀνωφελὴς προσπάθεια! Ἦτο πολὺ χαμηλὰ, καὶ τὸ παράθυρον πολὺ ὑψηλὰ ἀπὸ τοῦ ἐδάφους. Ἠρεμήνησε τότε περὶ αὐτόν, ἵνα εὕρῃ λίθον, ἐδάλιον, κλίμακα, ἢ ἄλλο τι, δι' οὗ θὰ ἠδύνατο νὰ κορέσῃ τὴν περιέργειάν του. Ἄλλ' οὐδὲν εὗρε.

— Δὲν βλέπω, ἐψιθύρισε, ἀλλὰ μαντεύω. Ἐκεῖνη εἶνε μετὰ τοῦ ἐραστοῦ της. Ἐραστήν! ἐκεῖνη!

Ἔστη ἐπὶ τινὰς στιγμάς. Τὸ στήθος του ἐξωγκοῦτο βιαίως. Ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, δάκρυα ἔρρεον ἐπὶ τῶν ἐρρυτιδωμένων παρειῶν του.

Τὰ ἀπέμαξεν εἶτα ἀναλαμβάνων τὸν ἀρξάμενον μονόλογον:

— Τὴν ἐπίστευα ἀγνήν, ἀναίσθητον εἰς τοὺς πειρασμούς, εἰς τοὺς ὁποίους ὑπόκεινται αἱ πτωχαὶ καὶ ὠραῖαι ὄρφαναι! Ἠπατήθην. Τίς εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἤλθε νὰ ταράξῃ τὴν γαλήνην τοῦ ἀθώου τούτου παιδίου! ποῖαν γλῶσσαν μετεχειρίσθη ἵνα τὴν ἀποπλανήσῃ; τί τῇ ὑπεσχέθη; πλοῦτον! γάμον! ὦ! θὰ τὸ μάθω, καὶ δοστυχία εἰς ἐκεῖνον, ἐάν ὑπὸ τοὺς λόγους τοῦ ἔρωτος καὶ ὑπὸ ψευδεῖς ὑποσχέσεις ἀπέκρυψε τὰ μέσα, δι' ὧν διέφθειρε τὴν θυγατέρα μου.

Θυγάτηρ του! Τὰς λέξεις ταύτας προέφερε διὰ φωνῆς σταθερᾶς, ἐντόνου, πλήρους τρυφερότητος, καὶ κόσμος ὀλόκληρος ἀναμνήσεων, αἰφνης ἐξεγερθεῖς, διήλθε διὰ τῆς τεταραγμένης φαντασίας του.

Ἐκαλεῖτο Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης. Δὲν ἐνεθυμεῖτο νὰ τὸν ὀνόμαζον ἄλλως. Ὅσον ἀπώτέρω καὶ ἂν ἀνεμιμνήσκετο τοῦ παρελθόντος του, ἔβλεπεν ἐκυτὸν πλανώμε-

νον, ἀνέστιον ἐπὶ τῶν ὁδῶν, μέχρι τῆς ηλικίας τῶν τεσσαράκοντα πέντε ἐτῶν ζωῆς ἐκ τῆς ἐργασίας του, καὶ βραδυτέρον ἐξ ἐλεημοσύνης, ἀφ' ἧς ἐποχῆς, ἀπηνυδικῶς ὑπὸ τῶν σκληρῶν καὶ ἀγόνων καμάτων τῶν ἀγρῶν, ἐνεδύθη μοναχικὸν ἐνδυμα, ἵνα ἐπικαλῆται τὸ ἔλεος τῶν διαβατῶν.

Πρὸ εἰκοσι καὶ πλέον ἐτῶν ἔζη οὕτως. Δὲν ἦτο ἀμαθὴς. Ἐγίνωσκεν ὅτι τῷ ἐδίδαξαν ἡ περὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν πραγμάτων ἔρευνα καὶ ἡ μελέτη τῆς φύσεως. Ἐγνώριζε τὴν ἐνέργειαν τῶν φυτῶν, καὶ πολλὰκις ἐθεράπευεν ἀσθενεῖς ἐγκαταλειφθέντας ὑπὸ τῶν ἰατρῶν.

Ὀμίλει μετὰ ζωηρότητος, φλογερῶς, θερμῶς, εὐφαντάστως, κατεῖχε τούτεστι πᾶν ὅ,τι ἀποτελεῖ τὴν εὐγλωττίαν. Ἐλεγειν ἀπὸ μνήμης χωρία τινὰ τῆς Βίβλου, ἐπέξηγῶν αὐτὰ κατ' ἴδιον τρόπον, ὥστε νὰ συγκινή τὰς ἀγροίκους, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀναίσθητους καρδίας, τῶν ὁποίων ἐγίνωσκε τὰς προκαταλήψεις, τοὺς πόθους καὶ τὰς ἀνάγκας.

Διὰ τῶν φυσικῶν προτερημάτων του ἐδημιούργησε βαθμηδόν, εἰς περιφέρειαν δέκα λευγῶν, μεγάλην ἐπιρροήν. Καὶ τινες μὲν ἔλεγον ὅτι ἦτο ἅγιος, ἕτεροι δὲ ὅτι ἐξήσκει μαγγανείαν.

Ἄλλὰ, χάρις τῇ διττῇ ταύτῃ φήμῃ, οἱ μὲν ἐσέβοντο, οἱ δὲ ἐφοβοῦντο αὐτόν.

Κατοικίαν δὲν εἶχε εἰμὴ ἐκείνην, ἣν ὁ φόβος ἢ τὸ ἔλεος παρεῖχεν αὐτῷ. Εἰς οὐδεμίαν ἔπαυλιν τῆς κοιλάδος τοῦ Ῥοδανοῦ τῷ ἠνούοντο φιλοξενίαν.

Ὅτε, κατὰ τὰς ἐσπέρας τοῦ φθινοπώρου, ἀφικνεῖτο εἰς τὰς πλήρεις τρυγητῶν ἐπαύλεις, ἢ καλλιτέρα θέσις περὶ τὴν λιθίνην τράπεζαν καὶ εἰς τὸν σιτοβολῶνα ἦτο δι' αὐτόν. Νέοι καὶ γέροντες ἤθελον νὰ ψάσῃσι τὸ ἐνδυμᾶ του, ἐνδυμα ἁγίου, ὡς ἔλεγον, καὶ συναθοῦντο περὶ αὐτόν, ὅπως τὸν ἀκούσιν ὁμιλοῦντα.

Ἐδίδεν αὐτοῖς γενναίως συμβουλὰς, ἐπικαλούμενος τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὸν πατριωτισμὸν αὐτῶν, καὶ τοὺς ἐνεθάρρυνε ν' ἀποφύγῃσι τὴν ἐν ταῖς πόλεσι διαμονήν.

— Εἰς τὰς πόλεις, ταῖς ἔλεγεν, εἰσθε ἀνίσχυροι, διότι εἰσθε ἐκτετοπισμένοι καὶ ἀμαθεῖς. Εἰς τὰ χωρία σας εἰσθε ἰσχυροί, διότι εἰσθε εἰς τὸν τόπον σας, εἰς γῆν ποτισθεῖσαν διὰ τῶν ἰδρώτων σας. Ἄν μὴ ἀφήσητε νὰ ἀποπλανηθῆτε ἀπὸ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιο οἱ κακοὶ ὀνομάζουσι πολιτισμὸν, δηλαδὴ ἀπὸ τοῦ νομιμοποιηθέν ἐλάττωμα, θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, καθ' ἣν οἱ ἀγροὶ θὰ σᾶς ἀνήκουν ἐξ ὀλοκλήρου. Αἱ μεγάλα ἰδιοκτησίαι θὰ ἐκλείψῃσι, καὶ θὰ διανεμηθῆτε μεταξὺ σας τὰς γαίας. Μείνατε λοιπὸν τοιοῦτοι, ὅποιοι ἐπλάσθητε ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Οὕτως ὁμιλῶν πρὸς τοὺς ἀκροατὰς του ἀπέκτησε βαθμηδόν ἐπιρροήν, δι' ἧς ἐξῆ ἀθλιῶς μὲν, ἀλλὰ μὴ ἐργαζόμενος.

Ἦτο ποῖας περιστάσεις ὁ δυσειδὴς καὶ πλάνης οὗτος ἀνθρώπος, ὁ μὴ ἔχων ὑπὸ τὰ ῥάκη του οὐδὲ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ πολίτου, οὐδὲ τὸ μεγαλεῖον τοῦ κερῆος, συνῆθη νὰ ἐρωτευθῆ; τοῦτο εἶνε μυστήριον, ἀσχετον ἄλλως τε πρὸς τὰ γεγονότα, ἅτινα θὰ ἀφηγηθῶμεν.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι εἰς τὸν βίον του, ὅτε ἔβαινε εἰς τὸ γῆρας, ἐγνώρισε γυναῖκα, ἣτις ἀπερχομένη τῷ ἀφῆκε μικρὴν θυγατέρα, ὠραίαν ὡς αἱ παιδικαὶ ἀγγελικαὶ ὀπτασίαι.

Νὰ φανερώτῃ δημοσίᾳ ὅτι ἦτο πατήρ, θὰ ἦτο ὡς νὰ ὁμολόγῃ ὅτι παρέβη τὰ δόγματα τῆς σωφροσύνης, δι' ἣν ἐκχυχάτο. Ἐτήρησε λοιπὸν τὸ συμβεβηκὸς μυστικόν. Ἡ μήτηρ ἐγένετο ἀφαντος. Τὸ παιδίον ἐτέθη ἐσπέραν τινὰ πρὸ τῆς θύρας ἐπαύλεως, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Γάρδωνος, παρελήφθη ὑπὸ τῶν ἀγροτῶν, οἵτινες δὲν εἶχον τέκνα, καὶ ἀνετράφη ὑπ' αὐτῶν τῇ βοήθειᾳ χρηματικῶν μέσων, πεμπομένων αὐτοῖς μυστηριωδῶς κατ' ἄτακτα διαστήματα.

Οὕτως Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης, ἐλεύθερος νὰ μεταβῆ εἰς τὴν ἑπαυλιν, ἔβλεπεν αὐξάνουσαν τὴν θυγατέρα του, χωρὶς νὰ προδώσῃ τὸ μυστήριον, ὅπερ ἐκάλυπτε τὴν γέννησίν της.

Ἡ Σαλβιέττη — οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ νεανίς — κατέστη ὠραία, ἔμεινε ἀγνή, ὡς ἐπίστευε τοῦλάχιστον ὁ πατήρ, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἀνεκάλυψε ὅτι ἐδέχθη εἰς τὸ δωμάτιόν της ἐραστὴν.

Ἡ βραχεῖα αὕτη ἀφήγησις ἀρκεῖ ἵνα ἐνοήσῃ τις ὅποιον ὀδύνην ἠσθάνθη ἐν τῇ καρδίᾳ Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης, τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν ἀρχεται ἡ παροῦσα διήγησις, ὅτε εἶδε βεβαιουμένην τὴν θλιβερωτάτην αὐτοῦ ἀνακάλυψιν.

Ἦτο ἐκεῖ, ὄρθιος ὑπὸ τὸ παράθυρον τῆς Σαλβιέττης, ἀψηφῶν τὸ ψῦχος, ὅπερ διεπέρα τὰ τρέμοντα αὐτοῦ μέλη.

— Τί νὰ πράξω ; ἠρώτα καθ' ἑαυτόν. Νὰ εἰσέλθω καὶ νὰ ἐκδιώξω τὸν διαφθορέα. Ἀλλὰ δὲν θὰ συνέτριβα τὴν καρδίαν τῆς θυγατρὸς μου; Ἄλλως τε ἐν τίνι δικαιοματι θὰ ἀναμιχθῶ εἰς τὰ τοῦ βίου της; Δὲν θὰ μοὶ ἀρνηθῇ τὴν ἐξουσίαν τὴν ὁποίαν ἔχω; Θὰ ἀναγκασθῶ νὰ τῇ εἶπω;..

Ἐσιώπησε. Τὸ φῶς, ὅπερ ἐξήρχετο ἐκ τοῦ δωματίου ἐξησθένησεν αἴφνης, ὡς εἰ ἐσβέσθη λαμπτήρ.

Ἐν λεπτὸν παρήλθεν.

Εἶτα ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτὸς ἀντήχησε κραυγὴ σπαρακτικὴ, φοβερά, κραυγὴ φρίκης, ἀλγους καὶ τρόμου.

— Κόρη μου! ὀλόλυξεν ὁ ἐπαίτης.

Συγχρόνως εἶδεν ἄνθρωπον ἐξερχόμενον τῆς οἰκίας διὰ τῆς πρὸς τὴν αὐλὴν θύρας, τρέχοντα ὑπὸ ἐν ἀμαξοστάσιον, λαμβάνοντα ἵππον ἐπεισεσθαιόμενον, ἐφ' οὗ ἵππευσεν ὀρμητικῶς, κεντῶντα δι' ἀμφοτέρων τῶν πτεριστήρων, διερχόμενον δρομαίως ὡς ἀστραπή, καὶ ἀφανιζόμενον πρὶν ἢ λάβῃ καιρὸν νὰ τὸν σταματήσῃ.

Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης ἔμεινε προσηλωμένος εἰς τὴν θέσιν του.

Ὁ ἵππεὺς ἦτο ἤδη μακρὰν, ὁ ἦχος τῶν ὀπλῶν τοῦ ἵππου του δὲν ἠκούετο πρὸ πολλοῦ, καὶ ὁ ἐπαίτης προσεπάθει ἔτι νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς ἰσχυρᾶς συγκινήσεως, ἣν ὑπέστη.

Αἴφνης ἡ ἰδέα τοῦ κινδύνου, ὃν διέτρεχεν ἡ θυγάτηρ του, ἀνεζωογόνησεν αὐτόν.

Ἦρμησε, διέτρεξε τὴν αὐλὴν τῆς ἐπαύ-

λεως, ἔφθασεν ὑπὸ τὸν σκοτεινὸν θύλον, εἰς ὃν εὐρίσκετο ἡ κλίμαξ, καὶ ἀνελθὼν τὰς βαθμίδας, μετὰ τῆς εὐκινήσιας νεκρίου, ἔφθασεν εἰς τὸν πρῶτον ὄραφον.

Ἐκεῖ, ἐξετείνετο μέγας διάδρομος, ἐφ' οὗ ὑπῆρχον πολλαὶ θύραι. Προεχώρησε πρὸς μίαν ἐξ αὐτῶν, ἣτις ἦτο ἡμιάνοικτος. Ἦρμησεν αὐτὴν βιαίως καὶ εἰσῆλθε.

Τὸ δωμάτιον ἐφωτίζετο ἀμυδρῶς. Ἦρμησε πρὸς τὸν λαμπτήρα καὶ ἀνίψωσε τὴν θρυαλλίδα. Τὸ φῶς, αἴφνης ζωογονηθέν, τῷ ἐπέτρεψε νὰ ἴδῃ τὰ πάντα.

Ἀφῆκε κραυγὴν ὀδύνης.

Ἐπὶ τῆς κλίνης ἦτο ἐξηπλωμένη γυνή, ὡς ἀδρανὴς ὄγκος, ἡμίγυμος, ἔχουσα εἰς τὸ στήθος ἐγχειρίδιον ἐμπεπηγμένον μέχρι τῆς λαβῆς.

Ἐκ τοῦ τραύματος, μὴ ἐντελῶς φρασσομένου ὑπὸ τῆς λεπίδος, ἐξήρχετο κρουνοὺς αἵματος καὶ ἔρρεεν, ὡς ῥυαξ κοραλλίου, ἐπὶ τοῦ εὐτραφοῦς καὶ λευκοῦ αὐτῆς τραχήλου. Ἐκ τῆς κεφαλῆς, κρεμασμένης ἔξω τὴν κλίνης, κατήρχετο, οἶνοι καταρράκτης, ξανθὴ, μεταξοειδῆς καὶ πλουσία κόμη, ἣς τὸ ἄκρον ἦπτετο τοῦ ἐδάφους.

Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης δὲν ἠδύνατο οὐδὲ νὰ κραυγᾶσῃ, οὐδὲ νὰ κλαύσῃ. Αἱ συνεσταλμένα αὐτοῦ παρειαὶ ἐταράσσοντο ὑπὸ ἐλαφροῦ τρώμου, καὶ ὑπὸ τὸ ὦχρον δέσμα ἐξεῖχον τὰ ὀστά μεταξύ τῶν ρυτίδων.

Προῦχώρησεν ἐν τούτοις βήματ' αἰνῶν, ἔλαβε μεταξύ τῶν τρεμουσῶν χειρῶν του τὴν προσφιλεῖ ξανθὴν κεφαλὴν, καὶ ἐπανεθήκεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου. Ἐκάλυψεν εἶτα κοσμίως τὸ λατρευτὸν σῶμα, ἀφήσας ἀκάλυπτον μόνον τὸ στήθος, ἐκ τοῦ ὁποίου ἀπέσπασε μὲ σταθερὰν χεῖρα τὸ φονικὸν ὄργανον.

Κρουνοὺς παφλαζόντος καὶ ἀφρίζοντος αἵματος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ τραύματος κατακλύσας τὰς σάρκας καὶ τὰς σινδόνας. Τρομῶδης σπασμὸς διέτρεξε τὸ ἀκίνητον σῶμα καὶ οὐδὲν πλέον.

Ἐρριψε μακρὰν αὐτοῦ τὸ ἐγχειρίδιον, καὶ, κύπτων ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς Σαλβιέττης, ἐξερράγη εἰς λυγμούς. Δὲν ἠδύνατο ν' ἀπατηθῇ. Ἡ μακρὰ καὶ τρίγωνος λεπίς διεπέρασε τὴν καρδίαν καὶ ἐπέφερον ἀκαριαίως τὸν θάνατον.

Οὐδὲν ἀγνώτερον καὶ θελκτικώτερον τοῦ προσώπου τῆς νεαρᾶς ἐκείνης κόρης, βληθείσης ἐν ἀνθούσῃ νεότητι. Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἦσαν λεπτοφυῆ, κανονικὰ ὡς ἀγάλματος τὸ μέτωπον ἐξαισίον, τὸ στόμα, οἴμο! ὦχρον ἤδη, μικρὸν, μετὰ εὐτραφῶν χειλέων. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν κλειστοί, ἀλλ' ἐκ τοῦ μεγέθους τῶν κεκλεισμένων βλεφάρων ἠννόει τις ὅτι ἦσαν θαυμάσιοι. Οἱ βραχίονες ἦσαν ἐξόχως λευκοὶ αἱ χεῖρες, καίτοι οὐχὶ τὸσον λευκαί, ἕνεκα τῶν καθημερινῶν θωπειῶν τοῦ ἡλίου, ἦσαν ὁμῶς εὐτραφεῖς καὶ ἄβραι.

Ἡ κόρη αὕτη ἦτο πεπροικισμένη δι' ὀπλῶν τῶν καλλονῶν, αἵτινες καθιστῶσι τὴν γυναῖκα γοητευτικὴν, εἰς τὰ θέλητρα δ' αὐτὰ, ἔδει νὰ τὸ πιστεύσῃ τις, καὶ εἰς τὴν ἀγγελικὴν ἀθωότητα ὠφείλετο ἡ συμφορά της.

— Ἀλλοίμονον! ἐσκέπτετο ὁ ἀτυχῆς

πατήρ, ἠγάπα, ἐπίστευσε ὅτι ἠγαπήθη καὶ παρεδόθη καὶ ὁ ἀθλιος, ὅστις τὴν ἠπάτησε, τὴν ἐφόνευσε! Διατί;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐπανάρχετο ἀπαύστως εἰς τὰ χεῖλη του, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ του δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπασθῶσιν ἀπὸ τοῦ λατρευτοῦ ἐκείνου προσώπου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐξέλιπεν ἡ ζωὴ, χωρὶς ὁμῶς νὰ δυνηθῇ ν' ἀφαιρέσῃ τὴν κοσμοῦσαν αὐτὸ χάριν, θριαμβεύσασαν καὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου.

— Κόρη μου! ἐψιθύρισε, ἐναγκαλιζόμενος τὸ πτώμα, κόρη μου, προσφιλεῖ Σαλβιέττη, ἀκουσόν με! Ἐξύπνησον! σὲ ἐξορκίζω! ὄχι! δὲν θὰ φύγῃς, δὲν θὰ μὲ ἐγκαταλείψῃς, χωρὶς νὰ μὲ ἀποχαιρέτησῃς!

Ἄνωφελεῖς προσπάθειαι. Οἱ νεκροὶ δὲν ἀπαντῶσι.

— Νεκρά! ἀνέκραξεν αἴφνης, ὡς εἰ ἀπὸ φοβεροῦ ὄνειρου ἐπανάρχετο αἰφνιδίως εἰς τὴν φοβερωτέραν πραγματικότητα.

Ἦρμησθη βήματ' αἰνῶν, ἐπανεθῆκε πάλιν παρὰ τὴν κλίνην, ἀλλὰ καὶ πάλιν ὀπισθοχώρησε ψιθυρίζων:

— Ὁχι! εἶναι ἀδύνατον! Οὐδεὶς ἤθελε νὰ σὲ βλάψῃ, διότι κἀνένα δὲν ἐβλάψας! Οἱ ὀφθαλμοὶ σου θὰ ἀνοιχθῶσι πάλιν! Τὸ στόμα σου θὰ ἀναζωογονηθῇ! Θὰ μοὶ ὁμιλήσῃς.

Ἡ λευκόφριξ αὐτοῦ κεφαλὴ ἐκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους του, καὶ ἐν τῇ καταθλίψει ὑπερβολικῆς ἀπελπισίας, ἐψιθύρισε:

— Τὴν ἔχασα. Ὡ! διατί νὰ μὴ ἐπαγρυπνῶ ἐπ' αὐτῆς; Διατί δὲν ὑπερήσπισα αὐτὴν ἐναντίον ἑαυτῆς πρῶτον, καὶ ἔπειτα ἐναντίον τῶν ὀρμῶν τῆς καρδίας της καὶ τοῦ δολοφόνου! Ἐκεῖνον! θὰ τὸν εὖρω ὅπουδήποτε καὶ ἂν ἐκρύβῃ! Ἀλλ' αὐτὴν! Τίς θὰ μοὶ τὴν ἀποδώσῃ; Ἦτο ἡ μόνη μου ἐλπίς εἰς τὸν κόσμον τούτον! Ἦῤῥησεν ὑπὸ τὰ δμματὰ μου, καί, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἦμην πατήρ της, μὲ ἠγάπα. Ὅταν ἦτο μικρά, ἐγὼ τῇ ἐσταύρωνα τὰς χεῖρας, διὰ νὰ τὴν διδάξω νὰ προσεύχηται εἰς τὸν Θεόν, εἰς τὸν ὅποιον δὲν πιστεύω πλέον, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα μοὶ ἐπροξένει φόβον.

Ἐσιώπησεν ἐπὶ τινὰ στιγμὴν εἶτα διὰ τόνου πλήρους μίσους, ἐπανελάθειν.

— Ὡ Θεέ! ἂν ὑπάρχης, θαυματούργησον καὶ ἀπόδος μοὶ αὐτὴν! τὸ ὀφείλεις! πρέπει!... Πρὸς τί τὴν ἔθεσα ὑπὸ τὴν φύλαξίν σου; Δὲν μοὶ ἀπαντᾶς! Εἶσαι λοιπὸν μηδέν! Τὸ ἐγνώριζα καλῶς ἐγὼ, ὅτι τὴν ἰσχύν σου τὴν ὀφείλεις εἰς τὴν εὐπιστίαν μόνον τῶν ἀνθρώπων! Ἀκουσόν με, ἂν ὑπάρχης, ὡς λέγουσιν οἱ ἱερεῖς. Ἐδίδαξα τὴν Σαλβιέττην νὰ σὲ λατρεύῃ! Ἀπέκρουσας τὰς παρακλήσεις μου καὶ δὲν ἐπροστάτευες αὐτὴν! Σὲ μισῶ!

Ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ περιέφερε περὶ ἑαυτὸν τοὺς βλοσυροὺς καὶ ὑπὸ τῶν δακρύων τεθλωμένους αὐτοῦ ὀφθαλμούς, ἐξηγριωμένους ὡς ἐὰν προσεκάλει τὸν Θεόν.

Αἴφνης ἤρξατο τρέχων ὡς παράφρων ἐντὸς τοῦ δωματίου, καὶ κραυγάζων διὰ βροντώδους φωνῆς:

— Βοήθειαν! βοήθειαν! συλλάβετε τὸν δολοφόνον!

Ἦτο ἡ τελευταία του προσπάθεια. Διέκοψε τὸν ἀπέλλοιδα δρόμον του καὶ κλονούμενος, θαρβούμενος, εἰς μάτην ἐκτείνων τοὺς βραχίονας του ἕνα στήριχθῆ, ἔπεσεν ὑπὸς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὡχὶ μὲν νεκρός, ἀλλ' ἄνευ συνειδήσεως.

Οἱ ἀγρόται ἐκοιμῶντο εἰς τὸ αἰσόγειον. Ἦσαν δὲ ἀνὴρ καὶ γυνή, ἀμφοτέρωδε γέροντες, ἄνευ τέκνων καὶ ἐκαλοῦντο Κομβρέ. Ἀφυπνισθέντες ὑπὸ τῶν φωνῶν τοῦ ἐπαίτου, ἐνεδύθησαν ταχέως καὶ ἔσπευσαν εἰς τὸ δωμάτιον, ἔνθα παράστα τοὺς ἠκολούθησας καὶ ὁ ὑπὸ τῆς ἐπαύλεως ὄστις ἐκοιμάτο εἰς τὸ ἵπποστάσιον μετὰ τῶν κτηνῶν καὶ σχεδὸν ἐν ὑπαίθρῳ.

Πρῶτον εἶδον Ἰωάννην τὸν Ἐπαίτην, ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰς ὀλίγων βηματίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς κλίνης, ἔνθα ἔκειτο ἡ Σαλβιέττη νεκρά. Ἀνήγειρον αὐτὸν καὶ τὸν ἔθωσαν ἐπὶ ἀνακλιντροῦ. Συνήλθε σχεδὸν ἀμέσως, καὶ ὀρθούμενος ἔδειξεν αὐτοῖς δι' ἐπιτακτικῆς χειρονομίας τὸ πτώμα.

— Ὅχι! ὄχι εἰς ἐμέ! ἀνέκραξεν. εἰς ἐκείνην!

Τὸ αἰμόφυρτον σῶμα τῆς Σαλβιέττης προσέβλεπε τὰ ὄμματα τῶν δύο γερόνων. Ὁπισθοδρόμησαν ἔντρομοι.

— Ἰδοὺ πῶς ἐπαγρυπνεῖτε ἐπ' αὐτῆς, ἄθλιοι! ἀφήκατε τὴν οἰκίαν ἀνοικτὴν εἰς τοὺς δολοφόνους! Ἰσως μάλιστα τοῖς ἐδείξατε τὴν ὁδόν!

Ἄρρωστο, ἤρριζεν ἑνῶ δὲ ἡ ἀγρότις μετὰ τοῦ ὑπὸ τῆς προσεπάθου εἰς μάτην νὰ ζωογονήσῃ τὴν Σαλβιέττην, ὁ γέρον Κομβρέ ἐπανελάμβανε τὰς λέξεις ταύτας:

— Ἰωάννη! Ἰωάννη! εἶνε μεγάλη συμφορά, ἀλλὰ δὲν πταίωμεν!

— Τίς ἤρχετο εἰς τὸ δωμάτιόν της; εἶπατε, ὁμιλήσατε! ποῖον ἐδέχετο; ἤρωτησεν Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης.

— Κινένα δὲν εἰδείρωμεν νὰ ἤρχετο, εἶπεν ὁ Κομβρέ διὰ φωνῆς συγκεκινημένης ὑπὸ τῶν δακρύων. Δὲν εἶνε ἀλήθεια, γυναῖκα, ὅτι δὲν ἐδέχετο κανένα;

Ἡ σύζυγος, ἥτις κατὰ γενικὴν συνήθειαν ἐν Προβηγκίᾳ καὶ Λαγγεδόκ ὀνομάζεται διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ συζύγου, τούτεστι Κομβρέττη, ἔστρεψε πρὸς Ἰωάννην τὸν Ἐπαίτην τὸ ὄχρον πρόσωπόν της, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἀπετυπώτο ἡ ὀδύνη καὶ ὁ τρόμος καὶ εἶπε:

— Δὲν ἐγνώριζε κανένα ὁ Κανσέλ ἄς τὸ ὁμολογήσῃ.

Ὁ Κανσέλ—ὁ νεκρὸς ὑπὸ τῆς—ἐνευσε καταρατικῶς. Ἡ Κομβρέττη ἐξηκολούθησε:

— Τὴν ἔλεγον ὑπερήφανη. Δὲν ἐπήγαινε ποτὲ εἰς τὸν χορόν, οὔτε εἰς Ῥεμουλέν, οὔτε εἰς Καστιλιόν, οὔτε ἄλλου. Ποῖον θὰ ἐγνώριζεν; Ὁ ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος τὴν ἐφόβουσε, θὰ τὸ ἔκαμε διὰ νὰ κλέψῃ. Θὰ εἶναι ἀγνώστος, διαβόητος, κανεὶς βουβός.

— Καὶ ὅμως τίποτε δὲν ἔκλεψε, παρετήρησεν ὁ Κανσέλ, δεικνύων τὰ ἐπιπλα, τὰ ὁποῖα οὐδὲν ἔχνοσ ῥήξεως ἔφερον.

— Δὲν εἶχε καιρόν, ἀπήντησεν Ἰωάν-

νης ὁ Ἐπαίτης. Ἦτο τὴν μετὰ ὀλίγον ἐνταῦθα, καθ' ἡμετέραν ἐφονεύθη ἡ Σαλβιέττη. Διηρχομένη πρὸ τῆς οἰκίας καὶ ἤκουσα τὴν τελευταίαν κραυγὴν τοῦ θύματος. Ἔσπευσα νὰ τὴν βοήθῃσω. Ὁ κακοῦργος μὲ ἠννόησε καὶ ἔσπευσε εἰς φυγὴν. Διήλθε πρὸ ἐμοῦ, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν συλλάβω.

Καὶ ἐν αὐτῇ ἔτι τῇ θλίψει τοῦ Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης ἐκῆδeto τῆς τιμῆς τῆς θυγατρὸς του. Ἐπεθύμει νὰ μὴ γνωσθῇ ποτὲ ἐκεῖνο, δι' ὃ οὗτος ἦτο σχεδὸν βέβαιος, ὅτι ἡ θυγάτηρ του εἶχεν ἐραστὴν, καὶ προθύμως παρεδέχετο τὴν γνώμην τῆς Κομβρέττης, τούτεστι ὅτι τὸ ἐγκλημα ἐτελέσθη διὰ κλοπῆν.

— Πρέπει νὰ καλέσωμεν ἱατρόν, εἶπεν αἶφνης ἡ ἀγρότις.

— Τρέχω εἰς Καστιλιόν, ἀπήντησεν ὁ Κανσέλ.

Καὶ ἐξῆλθε δρομαίως, μὴ ἀναμείνας νὰ ὑποχρεωθῇ ὑπὸ τοῦ ἐπαίτου, νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Κομβρέττης.

— Πρὸς τί ὁ ἱατρός; ἐπιθύρῃσεν ὁ ἐπαίτης. Εἶναι νεκρά, δὲν θὰ τὴν ἀνάστησῃ. Πρέπει νὰ εἰδοποιήσωμεν τὴν δικαιοσύνην, διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν φονέα, νὰ τὸν φυλακίσῃ, νὰ τὸν τιμωρήσῃ καί..

Ἡ φωνὴ του κατεπνίγη ὑπὸ τῶν λυγμῶν.

Εἰς ἐνεῦμα τῆς συζύγου του, ὁ Κομβρέ ἐξῆλθεν ἕνα μεταβῆ καὶ ἀναγγεῖλη τὸ γεγονός εἰς τὴν χωροφυλακίαν τοῦ Ῥεμουλέν, ὅπως αὕτη εἰδοποιήσῃ τὴν εἰσαγγελίαν τῶν Νίμ.

Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης καὶ ἡ Κομβρέττη ἔμειναν μόνον ἀλλ' οὐδὲ λέξιν πρέερον. Ὁ ἐπαίτης, καθήμενος εἰς τὸ ἄκρον τῆς κλίνης, ἠτένιζε μὲ θλιβερόν ὄμμα τὸ πτώμα τῆς θυγατρὸς του, ἡ δὲ ἀγρότις, καθήμενὴ χαμαί, εἶς τινα γωνίαν, ἔκλαιε καὶ ὠδύρετο.

Ἀπαίσια ἀγρυπνία! Εἰς τὸ πενιχρὸν καὶ κελῶς φωτιζόμενον ἐκεῖνο δωμάτιον, θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὑπῆρχον οὐχὶ εἰς ἀλλὰ τρεῖς νεκροί.

Ἦχος βημάτων εἰς τὴν κλίμακα διέκυψε τὴν πένθιμον ἐκείνην σιγὴν.

Ἦτο μίαν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Ὁ Κανσέλ εἰσῆλθεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ τοῦ Καστιλιόν, εἰς ὃν, διαρκούσης τῆς πορείας, διηγήθη τὸ ἐγκλημα. Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης δὲν ἐκινήθη. Ὁ ἱατρός ἐπλησίασεν εἰς τὴν κλινὴν, ἐπέθηκε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς Σαλβιέττης, καὶ ἐβεβαίωσε τὴν ψυχρότητα καὶ τὴν ἀκαμψίαν τοῦ θανάτου.

— Τὸ ἐγνώριζα καλῶς, ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐλπίς, ἐπιθύρῃσεν ὁ ἐπαίτης.

Ἐν τούτοις ὁ ἱατρός, ὑποθέτων εὐλόγως ὅτι, ἀφικόμενος πρῶτος ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος, θὰ ἐλάμβανεν ἐντολὴν νὰ ἐνεργήσῃ αὐτοψίαν. ἐξήταξε τὸ πτώμα μετὰ προσοχῆς. Ἡ ἐξέτασις διήρκεσε δέκα λεπτά. Ὅταν ἀνῆγειρε τὴν κεφαλὴν, παρετήρησεν Ἰωάννην τὸν Ἐπαίτην καὶ εἶπε χαμηλοφῶνως:

— Ἦ δυστυχὴς αὕτη νέκ ἦτο ἔγκυος.

Ὁ Ἰωάννης ἀνεσκίρτησεν, ἐσταύρωσε

τὰς χεῖρας, καὶ κύψας ἀπήντησε διὰ φωνῆς ἱκετευτικῆς:

— Κύριε, σὰς ἱκετεύω, τηρήσατε τοῦτο μυστικόν! κατ' οὐδὲν θὰ αὐξήσῃ τὸ μέγεθος τοῦ ἐγκλήματος, καί..

Ἐσιώπησεν. Ὁ ἱατρός τὸν ἠτένισεν ἐκπληκτός καὶ μετὰ δυσπιστίας.

Ταῦτοχρόνως εἰς χωροφυλακίαν καὶ εἰς ἐνωμοτάρχην ὀδηγήθέντες ἐκ Ῥεμουλέν ὑπὸ τοῦ Κομβρέ, εἰσῆλθόν εἰς τὸ δωμάτιον.

Ὁ Ἰωάννης ἠγέρθη παράυτως, προσχώρησε πρὸς αὐτοὺς καὶ διὰ φωνῆς σταθερᾶς ὠμίλησεν ὡς ἑξῆς:

— Τὴν νύκτα ταύτην, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν, διηρχομένη, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Καστιλιόν, πρὸ τῆς ἐπαύλεως τοῦ Πέτρου Κομβρέ, παρόντος ἐνταῦθα. Εἶδον φῶς εἰς τὸ δωμάτιον, ἔνθα εὐοισκόμεθα ταύτην τὴν στιγμήν. Ἐγνώριζα ὅτι ἡ Σαλβιέττη κατόκει εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο, καὶ ἐξεπλάγην πᾶς ἡ νέα αὕτη, τὴν ὁποῖαν ἐγνώρισα ὡς ἀγαθὴν καὶ ἠθικὴν, δὲν εἶχεν ἔτι κατακλιθῆ. Τότε ἤκουσα αὐτὴν ἀφίνουσιν κραυγὴν σπαρακτικὴν. Σχεδὸν παράυτως ἀνθρώπος τις ἐξῆλθε τῆς οἰκίας, ἀνέβη ἐπὶ ἵππου, εὐρισκομένου ὑπὸ τὸ ἀμαξοστάσιον, καὶ ἀπῆλθε δρομαίως, πρὶν ἢ δυνῆθαι νὰ τὸν σταματήσω ἢ νὰ ἴδω τοῦλάχιστον τὸ πρόσωπόν του. Ἐδραμῶν τότε εἰς βοήθειαν τῆς Σαλβιέττης. Τὴν εὗρον κειμένην ἐπὶ τῆς κλίνης, ἔχουσαν ἐγχειρίδιον ἐμπεπηγμένον εἰς τὴν καρδίαν, νεκράν.. Ἰδοὺ τὸ ἐγχειρίδιον!

Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης κύψας ἔλαβε τὸ ἐγχειρίδιον, ὅπερ ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ στήθους τῆς Σαλβιέττης, καὶ ἔτεινεν αὐτὸ εἰς τὸν ἐνωμοτάρχην.

Οὗτος ἤκουσε μετὰ προσοχῆς τὴν ἀφήγησιν. Ἦτο συγκεκινημένος καὶ ἐξ ὧν ἤκουσε καὶ ἐκ τοῦ θλιβεροῦ θεάματος τοῦ πτώματος ἐκεῖνου, ὅπερ ἐτήρει ἔτι, ἐν τῇ ἀκίνησίᾳ του, τινὰ τῶν θελητῶν τῆς ζωῆς. Ἐλαβε τὸ ὄπλον, ὅπερ τῷ ἔτεινεν ὁ ἐπαίτης, προσχώρησε πρὸς τὴν κλινὴν, παρὰ τὴν ὁποῖαν ἵστατο ὁ ἱατρός, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Δι' αὐτῆς τῆς μαχαίρας, ἱατρέ, κατηνέχθη τὸ τραῦμα;

— Ναί, ναί, δι' αὐτῆς, ἀπήντησε ζωηρῶς ὁ ἱατρός καὶ μετὰ σπουδῆς, εἰς ἣν ἡ περιέργεια τοῦ ἐπιστήμονος ἦτο μεμιγμένη μετὰ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ φονέως.

Εἶτα, κύπτων εἰς τὸ εὖς τοῦ ἐνωμοτάρχου, προσέθηκεν:

— Ἦ ἴσως βέβαιός ἐστι ὁ ἐπαίτης δὲν εἶναι ὁ αὐτοῦργος τοῦ φόνου;

— Πῶς; Ἐπὶ τίνι σκιπῶ θὰ ἐφόβουε τὴν Σαλβιέττην;

— Ἦτο ἔγκυος! Ἄν αὐτὸς ἦτο ὁ διαφθορεὺς;

— Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης διαφθορεὺς! ὑπέλαβεν ὁ ἐνωμοτάρχης μὲ ὑφὸς ἀμφιβουλίας.

Ὁ ἐνωμοτάρχης ἦτο ὠραῖος τριακονταετῆς νέος, ἐκ τῶν κομψευομένων ἐκείνων, οἵτινες νομίζουσιν ὅτι κέκτηνται τὸ προσόν τοῦ ἀρέσκου εἰς τὰς γυναῖκας, καὶ δὲν παρεδέχετο ὅτι πάντες εἶχον τὸ πλεονέκτημα τοῦτο, καὶ ὅτι Ἰωάννης ὁ Ἐ-

παίτης, πένης, ραξένδυτος, ρυπαρός, ἤ-
ρασεν, ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν στιγμήν, εἰς νεκ-
ρὰν κόρην, οὐκ ἢ Σαλβιέττη.

Οὐχ ἤπτον ἢ περὶ κτήσεως τοῦ ἱατροῦ
ἀπνησχάει αὐτὸν. — Ἦρχετο ὅπως, ἄνθρωπος, ὅστις εἰς τὸ
μέρας ἐκεῖνο ἐθεωρεῖτο ὡς ἐπιστήμων πε-
παιδευμένος καὶ ὀξυδερκής, πιστεύσει εἰς
τὴν ἐνοχλήν τοῦ ἐπαίτου, ἵνα ἐξείρη τὰς
ὑπονοίας τοῦ ἐνωμοτάρχου, παρὰ τὰς ἀπι-
θανότητας, ἀστίνως συνεπήγετο ἢ πεποι-
θησις αὐτή.

Δὲν ἦτο ἀρὰ γε δυνατόν, ὅτι Ἰωάννης
ὁ Ἐπαίτης διέφθειρε τὰ θύμα, ἐφόνευσε
βραδύτερον αὐτό, καὶ διὰ τὴν ἀποφύγη τὰς
φθεράς δι' αὐτὸν συνεπαίς, ἔπλασε τὴν
ἱστορίαν τοῦ φυγάδος ἐκείνου δολοφόνου,
τὸν ὁποῖον μάλις εἶδε, χωρὶς νὰ δυνήθῃ
νὰ ἀναγνωρίσῃ, οὐδὲ νὰ συλλαβῇ αὐτόν;

Ὁ ἱατρός ἐνέτεινε τὰς ὑπονοίας τοῦ ἐ-
νωμοτάρχου, διηγουμένος αὐτῷ ὅτι ὁ ἐπαί-
της ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μὴ γνωσθῇ
ἢ ἐγκυμοσύνη τοῦ θύματος.

Ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς δημοσίας δυνά-
μει, ἔνευσεν Ἰωάννη τῷ Ἐπαίτη, ὅστις
προεχώρησεν.

— Εἶσαι συγγενὴς τῆς νεκρᾶς; ἠρώτη-
σεν αὐτόν.

— Ὅχι, ἀπήντησεν ὁ Ἰωάννης μετὰ
σπουδῆς.

— Τὴν ἐγνώριζες, ἐν τούτοις;

— Ναι, ἠρχομένη πολλάκις εἰς τὴν ἐ-
παυλίαν καὶ ἡ μικρὰ μοὶ ἐξεδήλου ἀγάπην.

— Ὅταν ἐφθασες εἰς τὸ δωματίον, ἀ-
φοῦ ἤκουσες τὴν κραυγὴν, ποῖον εὖρος
πλησίον τῆς;

— Κανένα! Σὰς εἶπα ὅτι ἐγὼ ἔκραξα
βοήθειαν.

— Πόσοι ἐσπευσαν εἰς τὰς φωνάς σου;

— Ὁ ἀγρᾶτης Κομβρέ, ἡ σύζυγός του
καὶ ὁ Κανσέλ, ὁ ὑπηρετὴς των.

— Σὲ εὔρον μόνον ἐνταῦθα, πλησίον
τῆς Σαλβιέττης;

— Βεβχίως.

Ὁ ἐνωμοτάρχης ἀποτεινόμενος τότε
πρὸς τὸν Κομβρέ, ὅστις ἤκουε τὴν ἀνά-
κρισιν, τῷ εἶπε:

— Τί ἔκαμνεν, ὅταν εἰσῆλθατε;

— Ἦτο ἐξηπλωμένος ἐκεῖ καὶ ἀναί-
σθητος. Τὸν ἐσηκώσαμεν, πρὶν ἀκόμη ἰ-
δοῦμεν τὴν φονευμένην καὶ ἀμέσως συν-
ήλθεν.

— Ἡ θλίψις, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη,ν,
βλέπων τὴν τόσῃ ὥραιαν, τόσῃ γλυκεῖαν,
τόσῃ καλὴν νεκρὰν αὐτὴν κόρην, ἀγρίως
φονευθεῖσαν, ἦτο ἡ αἰτία τῆς λιποθυμίας
μου, προσέθηκεν ὁ Ἰωάννης.

— Πάντα ταῦτα μοὶ φαίνονται λίαν
παράδοξα, παρετήρησε μετὰ τινας στιγ-
μῶν σκέψαι καὶ μετ' οἴσεως ὁ ἐνωμοτάρ-
χης. Δὲν εἶναι παράδοξον ὅτι ἡ ἐνταῦθα
παρούσια σου ἦτο τυχαία; Τὴν δεκάτην
ὥραν διέρχεται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, κατὰ τὴν
ἀπὸ τῆς ἐπιπέδου εἰς κατακλιμένην οἰκίαν ἤ-
κουσες τὴν κραυγὴν τοῦ θύματος, κατὰ
τύχην· σὺ μόνος εἶδες τὸν δολοφόνον φεύ-
γοντα, κατὰ τύχην· σὲ εὐρίσκουσι μόνον
εἰς τὸ δωματίον τοῦτο, ἀμέσως μετὰ τὸ
ἐγκλήμα, καὶ τοῦτο κατὰ τύχην· ἂν πρέ-

πεινὰ σὲ πιστεύσει τις, ἰδοὺ τὴν ἀρετὰν
ἐνοχοποιούσά σε!

— Ταῦτα εἰπὼν ὁ ἐνωμοτάρχης ἠτένισεν
αὐταρέσκως τοὺς παρισταμένους, καὶ ἠ-
ρυθρίασεν ἐξ εὐχαριστήσεως, βλέπων τὸν
ἱατρὸν ἐπιδοκιμαζόντα αὐτὸν διὰ κινή-
σεώς τῆς κεφαλῆς.

— Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης, μὴ προσδοκῶν
τοιαύτην κατηγορίαν, δὲν ἠδυνήθη, κατ'
ἀρχάς, ἢ νὰ φελλίσῃ τὴν ἐρώτησιν.

— Μὲ ὑποπτεύετε;

— Τῷ ἀπήντησαν καταφατικῶς.
— Ὡ! τότε ἀπώλεσθην! ἐπιθύρισε κύ-
πτων τὴν κεφαλὴν· καὶ προσέθηκε καθ' ἐ-
αυτόν:

— Προσφιλῆς μοι Σαλβιέττη, κατη-
γοροῦσι τὸν πατέρα σου ὅτι ἐδολοφόνη-
σεν. Ἄν δὲν ἀνακαλύψω τὸν φονέα, θὰ
ἔλθω νὰ σὲ εὔρω ταχύτερον ἢ ὅσον ἡλιπίζα.

Ἡ στάσις αὐτοῦ καὶ ἡ περιβολή, ἡ ἀν-
τιπαθεῖα, ἦν ἐνέπνευεν ἐν γένει εἰς τοὺς
χωροφύλακας τοὺς ἐντεταλμένους τὴν κα-
ταδιώξιν τῶν ἀλητῶν, καὶ οὐδὲν δυναμέ-
νους ἐναντίον αὐτοῦ, ἔνεκα τοῦ σεβασμοῦ,
οὐκ ἀπολάμβανε καθ' ὅλην τὴν περιο-
χήν, πολὺ ἀπειχὸν τοῦ νὰ διασκεδάσῃ
τὰς αἴφνης κατ' αὐτοῦ ἐπισωρευθείσας ὑ-
πονοίας.

Ἦν ἠόησεν ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν στιγ-
μὴν οὐδεμίαν εἶχε ν' ἀντιτάξῃ διαμαρτύ-
ρησιν, καὶ δὲν θὰ ἤνοιγε βεβχίως τὸ στό-
μα, ἂν μὴ ἐξαίφνης ὁ ἐνωμοτάρχης ἀπέ-
τεινεν αὐτῷ τὴν ἐρώτησιν!

— Ὁμολογεῖς ὅτι εἶσαι ὁ αὐτουργὸς
τοῦ φόνου τῆς Σαλβιέττης;

Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης ἠδυνήθη ν' ἀνορ-
θῶσῃ τὸ κεκυρωμένον αὐτοῦ σῶμα, ὅπερ
ἐφάνη, ὡς ἐκ θαύματος, ὑψηλότερον.

— Ἐγὼ! ἐγὼ φονεύς! ἀνέκραξε διὰ
πνιγομένης φωνῆς. Ὡ! ἂν ἐγνώριζατε τὸ
ἀπόκρυφον τοῦ βίβου μου, τὸ δεινὸν τραῦ-
μα, ὅπερ ὑπέστη σήμερον ἡ καρδιά μου,
δὲν ἠθέλατε μὲ ὑποπτεύσει! Ὅχι, δὲν ἐφόν-
νευσα ἐγὼ τὴν λατρευτὴν νεκρ. Καὶ διατί,
ὑψίατε Θεέ, νὰ ἐμπήξω εἰς τὸ στήθος τῆς
τὴν λεπίδα αὐτὴν, ἥτις ἀκκριαίως ἐπέρε-
ρε τὸν θάνατον; Διατί; Δὲν μετείχον καὶ
ἐγὼ τῶν μειδικμάτων τῆς; Δὲν μοὶ ἐζή-
τει τὰς δεήσεις καὶ τὰς συμβουλὰς μου;
Μὲ εἶδον πλησίον τῆς. Τίς εἶναι ἐκεῖνος
ὅστις μὰς εἶδεν ὁμοῦ, μὰς ἤκουσε συνδια-
λεγόμενους καὶ θὰ τολμήσῃ νὰ ἰσχυρισθῇ
ὅτι εἶμαι ὁ αὐτουργὸς τοῦ φρικτοῦ τούτου
ἐγκλήματος;

Τόσῃ ἐντόνως προέφερε τοὺς λόγους
τούτους, ὥστε ἐνεποίησεν αἴσθησιν εἰς τοὺς
ἀκρατάς του, καὶ εἰς αὐτοὺς ἔτι τοὺς κα-
τηγρόους του.

— Ἐν τούτοις, ἠρώτησεν ὁ ἐνωμοτάρ-
χης, διατί παρεκάλεισες τὸν ἱατρὸν, νὰ ἀ-
ποκρύψῃ τὴν ἐγκυμοσύνην τοῦ θύματος;

— Διατί;

— Συγχερόνως, Ἰωάννης ὁ Ἐπαίτης πα-
ρετήρει τὸν ἱατρὸν δι' ὀφθαλμῶν, ἐν οἷς
διεφαίνοντο ἐπιπλήξεις, αἷ· δὲν ἠδύνατο
νὰ ἀπευθύνῃ αὐτῷ, ἀλλ' αἰτίνας κατέκλυ-
ζον τὴν τεθλιμμένην ψυχὴν του.

— Διατί; ἐπανέλαβεν. Διότι χάριν
τῆς τιμῆς τῆς προσφιλοῦς αὐτῆς νεκρᾶς,

οὐδεὶς ἤθελε νὰ γινώρισκῃ ὅτι ὑπῆρξεν ἀ-
νίσχυρος καὶ παρεδόθη εἰς ἓνα ἐραστὴν.
Ἰδοὺ διατί ἰκέτευσα τὸν ἄνθρωπον τού-
τον, ὅστις δὲν ἔχει καρδίαν, διότι δὲν μὲ
ἠνόησε.

— Δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Ἦδῃ, ἀνέκραξε, συλλαβετέ με ἂν
θέλετε ἐπιτηρεῖτέ με, δὲν ἀναχωρῶ ἐκ
τοῦ δωματίου τούτου· θὰ ἀγρυπνήσω παρὰ
τὴν νεκρὰν· θὰ μείνω πλησίον τῆς. Ἀλλὰ
μὴ ἐξακολοουθήσῃτε τὴν ἀνάκρισιν, διότι
εἰς οὐδὲνα ἐξ ὑμῶν θὰ ἀπαντήσω πλέον·
θὰ ἀποκριθῶ μόνον εἰς τοὺς δικαστάς. Ἐ-
κείνοι θὰ μὲ ἐνοήσωσι!

Ταῦτα εἰπὼν κατέπεσε βαρὺς πρὸ τῆς
κλίνης, ἔλαβε μετὰ τῶν χειρῶν του τὴν
ἀριστερὰν χεῖρα τῆς νεκρᾶς, κατέθερεξεν
αὐτὴν διὰ τῶν δακτύλων του καὶ τὴν ἐκά-
λυψε διὰ φιλημάτων.

Οὐδεὶς ἐτόλμησε νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἐ-
κεῖθεν.

Ἐμείνεν ἐκεῖ μέχρι τῆς πρωῆς, ἐνῶ οἱ
χωροφύλακες προσεπάθουν ν' ἀνακαλύψωσι
τι, τὸ ὁποῖον νὰ τοὺς θέσῃ ἐπὶ τὰ ἴχνη
τοῦ φονέως. Ἡ πρωῆ τοὺς κατέλαβεν ἐν
μέσῳ τῆς ἀνωφελοῦς ταύτης ἐρεύνης, ἥτις
οὐδὲν ἔσχευ ἀποτελέσμα.

Τὴν ἐνάτην ὥραν, ἄνθρωπός τις, το-
ποθετημένος ὡς σκοπὸς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, εἰσ-
ἦλθεν ἐσπευσμένως εἰς τὴν ἐπαυλίαν καὶ ἀ-
νήγγειλε τὴν ἀφίξιν τῶν δικαστῶν ἐκ Νίμ.

Κατεχόμενος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκεῖ-
νης ὑπὸ τῶν ἠλιθερῶν αὐτοῦ σκέψεων, Ἰω-
άννης ὁ Ἐπαίτης, ἠγέρθη ταχέως, προσ-
επάθησε ν' ἀνορθώσῃ τὸ κεκυρωμένον αὐ-
τοῦ σῶμα καὶ νὰ δώσῃ εἰς τὸ πρόσωπόν
του ἔκφρασιν ἀταραξίας καὶ γαλήνης. Ἦν-
χετο νὰ ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνην διότι δια-
κρῶς ἐπεθύμει, οὐ μόνον ν' ἀποδείξῃ τὴν
ἀθωότητά του, ἀλλὰ καὶ νὰ συντελέσῃ εἰς ἀ-
νακαλύψιν τοῦ ἐνόχου. Διηυθύνθη πρὸς
τοὺς ὀμίλους, οὓς ἀπετέλουν, εἰς τὸ ἕτερον
ἄκρον τοῦ δωματίου, τὰ ἐκεῖ παρόντα
πρόσωπα. Ὀλίγα μόνον βήματα ἀπέχε-
τῶν ὀμίλων τούτων ὡς δὲ διήρχετο τὸ
βραχὺ τούτο διάστημα, τὸ βλέμμα του
εἴλκυσε στίλβον τι ἀντικείμενον, εὐρισκό-
μενον εἰς χαρκαμὴν ἀποτελουμένην ὑπὸ
δύο κακῶς ἐφηρμοσμένων σανιδῶν.

Πᾶς ἄλλος ἤθελε κραυγάζει καὶ ἐκδη-
λώσει ἐκπληξίν τινα. Ἀλλ' ἐκεῖνος, εἰθι-
σμένος ν' ἀποκρούπῃ τὰς ἐντυπώσεις του,
εἰσώπησεν, ἔλαβε τὸ ἀντικείμενον καὶ ἐ-
κρυψεν αὐτὸ εἰς τὴν παλάμην του, χωρὶς
μάλιστα νὰ τὸ παρατηρήσῃ. Ψηλαφῶν
αὐτὸ ἠνόησεν ὅτι ἦτο ἀπλοῦς γαμήλιος
δακτύλιος.

— Νὰ τὸν ἀπώλεσεν ἀρὰ γε ὁ φονεύς;
ἠρώτα καθ' ἑαυτόν.

Ἐροίφε ταχὺ βλέμμα ἐπὶ τῶν χειρῶν
τῶν ἐκεῖ παρισταμένων, οὓς ἐγνώριζεν ἐγ-
γάμους. Ἐκαστος τούτων ἔφερεν ὄμιον
δακτύλιον, ὅπερ ἦτο ἀποδείξις προφανῆς,
ὅτι ὁ εὐρεθεὶς εἰς οὐδὲνα ἐξ αὐτῶν ἀνήκεν.

Ἡ περίπτωσις αὕτη τῷ ἐδραίως τὴν
πεποιθησιν, ὅτι ὁ δακτύλιος ἀνήκεν εἰς
τὸν αὐτουργὸν τοῦ ἐγκλήματος, περὶ
ἐκ τῆς χειρὸς του.

Πάντα ταῦτα δὲν διήρκεσαν εἰμὴ στιγμὰς τινὰς, καὶ εἶχεν ἤδη κρύψει ἐπιμελῶς εἰς τὸ θυλάκιόν του τὸν δακτύλιον, ὅτε εἰσῆλθον οἱ ἐκ Νίμ. ἐλθόντες δικασταί, δύο τὸν ἀριθμὸν, συνοδευόμενοι ὑπὸ ἐνὸς ἰατροῦ, ἐντεταλμένου, εἰς τοιαύτας περιστάσεις, νὰ ἐνεργῇ αὐτάψιαν ἐπὶ τῶν θυμάτων.

Ὁ εἰς τῶν δικαστῶν ἦτο νέος, μόλις τριακοντούτης. Ἦν ἀντισαγγελεύς ἐν Νίμ, συνοδῶν, κατὰ διαταγὴν τοῦ εἰσαγγελέως, ἐπὶ τοῦ τόπου τοῦ ἐγκλήματος, τὸν ἀνακριτὴν.

Ὁ ἀνακριτὴς ἐκαλεῖτο κύριος Σαραμί. Ἦτο ὑψηλοῦ καὶ κομψοῦ ἀναστήματος καὶ εὐγενῆς τοῦ τρόπου. Μολοντί δὲ ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν του ἐφαίνετο τοῦλάχιστον τεσσαράκοντα καὶ πέντε ἐτῶν, ἐν τούτοις, ἐν τῷ συνόλῳ αὐτοῦ, ὑπῆρχεν ἀφέλεια καὶ ὕψος νεότητος, δι' ἧς ἠδύνατό τις νὰ τὸν συγκαταλέξῃ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἐχόντων τὸ προνόμιον νὰ μὴ γηράσκωσιν ἢ μᾶλλον νὰ μὴ φαίνονται ποτὲ γηράσκοντες.

Ἦτο ὠραῖος ὅσον τοῦτο εἶναι δυνατόν εἰς ἄνδρα, ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ὁποίου τὰ ἰσχυρὰ πάθη ἀφῆκαν τὰ ἴχνη των. Ἦ μελανή, μεταξοειδῆς καὶ πυκνὴ αὐτοῦ κόμη, κατῆρχετο εἰς βοστρύχους μέχρι τοῦ τραχήλου του. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο στρογγύλον, τὸ δῆμα ζωηρῶς μελάγχρουν, οἱ ὀφθαλμοὶ πολὺ μεγάλοι καὶ πλήρεις ζωηρότητος.

Τὴν χάριεσσαν ταύτην κεφαλὴν ἠσχῆμιζον δύο μελανοὶ κύκλοι, οἷον εἰ βραβεῖται ῥυτίδες περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὑπεράνω τῶν παρειῶν, καὶ αἰ ἐπὶ τοῦ μετώπου ῥυτίδες. Οὐχ ἦττον, πᾶσα γυνὴ πρὸ τῆς ὁποίας ἤθελε διέλθει ὁ κύριος Σαραμί, ἤθελεν ἐπιθυμῆσαι νὰ τὸν ἐβλεπε καλλίτερον. Δὲν φαντάζεται τις ἄλλω, τὸν δὸν Ζουάν. Εἶν' ἀληθές ὅτι οὗτος δὲν ἔφερεν οὐδὲ λεπτόν μύστακα, οὐδὲ γένειον κατὰ τὸ ἰσπανικόν, ἀλλὰ πυκνὰς παραγναθίδας, ὡς ἀρμόζει εἰς δικαστὴν.

[Ἐστει συνέχεια].

TONY¹

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἦρα προηγουμένου φύλλον].

Ὁ Γορανφλότος, ἀναλογιζόμενος ὅτι ἦτο ἠναγκασμένος νὰ μεταβῇ μακρὰν, ὅπως ζητήσῃ, ἠσθάνετο ἐαυτὸν κεκοπιαικότα πρὸ τῆς ἀρχῆς.

Οὐχ ἦττον, τὸ κυριώτερον ἦτο ν' ἀπομακρυνθῇ τοῦ ἀπειλοῦντος αὐτὸν ἀγνώστου, ἀλλ' ἐπικειμένου, ὡς τοῦλάχιστον ἠδύνατο νὰ συμπεράνῃ ἐκ τῶν λόγων τοῦ ἡγουμένου, κινδύνου.

Ὁ δυστυχὴς μοναχὸς δὲν ἦτο ἐξ ἐκεῖ-

νων, οἵτινες δύνανται νὰ μεταμορφωθῶσι καὶ διαφύγωσι τὰς ἐρεῦνας· ἀπεφάσισε, λοιπόν, ν' ἀναχθῇ εἰς ἀνοικτὸν πεδίου, ἐπομένως διήλθε ταχέως τὴν πύλιν Βορδέλ, ὑπερέβη, φρονίμως καὶ προσπαθὼν νὰ φανῇ ὅσῳ τὸ δυνατόν ἰσχυρότερος, τὸν σταθμὸν τῶν νυκτοφυλάκων καὶ τῶν Ἐλβετῶν, φοβούμενος πάντοτε τὴν καταδίωξιν τῶν φρουρῶν.

Ὅτε ὅμως ἔφθασεν εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα, εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς ἀπόστασιν πεντακοσίων βημάτων ἀπὸ τῆς πύλης τῆς πόλεως καὶ εἶδεν ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῶν ἐν εἶδει ἀνακλίντρων ἐσκαμμένων χανδάκων τὸν πρῶτον χόρτον τοῦ ἔαρος, ὅστις προσεπάθει νὰ φυῆ τῆς ἡδῆ πρασινοῦσης γῆς· ὅτε εἶδε τὸν ἥλιον χαρίεντα εἰς τὸν ὀρίζοντα, τὴν ἀπανταχοῦ ἐρημίαν, τὴν ὀπισθὲν του θορυβοῦσαν πόλιν, ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ πρανοῦς τῆς ὁδοῦ, ἐστήριξε τὸν σμυπτυσσόμενον ἐκ τοῦ πᾶχους πώγωνά του ἐπὶ τῆς πλατείας καὶ παχείας χειρὸς του, ἔξεσε, διὰ τοῦ δείκτου, τὴν τετραγωνικὴν ἀκρὰν τῆς ρινὸς του καὶ ἐβυθίσθη εἰς ρεμβασμὸν, συνοδευόμενον ὑπὸ στεναγμῶν.

Ἐκτὸς τῆς ἐλλειπούσης αὐτῷ κιθάρας, ὁ ἀδελφὸς Γορανφλότος ὠμοῖκέ τινας τῶν Ἑβραίων ἐκεῖνων, οἵτινες, ἀναρτῶντες τὴν ἀρπὰν ἀπὸ ἰτέας, παρεῖχον, κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἐρημώσεως τῆς Ἰερουσαλήμ, τὸ κείμενον τοῦ ἐπομένου ψαλμοῦ: *Ἐπὶ τὸν ποταμὸν Βαβυλῶνος*, καὶ τὸ ἀντικείμενον μυριάδας μελαγχολικῶν εἰκόνων.

Ὁ Γορανφλότος τὸσφ μᾶλλον ἐστέναξεν, ὅσφ ἐπλησίαζεν ἡ ἐνάτη ὥρα, κατὰ τὴν ὁποίαν εἰς τὸ μοναστήριον ἐγευματίζον, διότι αἱ μοναχοί, μὴ περακολουθοῦντες τὸν πολιτισμὸν, ὡς ἀρμόζει εἰς τοὺς ἀποκεχωρισμένους τοῦ κόσμου, ἠκολούθουν ἀκόμη, ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1578, τὰς συνηθείας τοῦ ἀγαθοῦ βασιλέως Καρόλου Ε', ὅστις ἐγευματίζε τὴν ὀγδόην πρωτὴν ὥραν, μετὰ τὴν λειτουργίαν.

Ν' ἀριθμῆσῃ τις τὰς πρὸς ἀλλήλας ἀντιπατικὰς ἰδέας, αἵτινες, κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, ἀνεφύησαν ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὸν νοῦν τοῦ Γορανφλότου, θὰ ἦτο ὡς ἐάν ἤθελε ν' ἀριθμῆσῃ τοὺς ἐν ἡμέρᾳ τριχυμίας ἀνακινουμένους ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐπὶ τῆς παραλίας κόκκους ἄμμου.

Ἦ πρώτη σκέψις του, τῆς ὁποίας, ἄς τὸ εἰπῶμεν, ἀπηλλάγη μετὰ τῆς μεγαλητέρας δυσχερείας, ὑπῆρξε τοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τοὺς Παρισίους, νὰ κατευθυνθῇ εἰς τὴν Μοῆν καὶ νὰ δηλώσῃ τῷ ἡγουμένῳ, ὅτι προὔτιμα τὸ πειθαρχεῖον τῆς ἐξορίας, ὅτι μάλιστα συγκατετίθετο, ἐν ἀνάγκῃ, νὰ ὑποβληθῇ εἰς μαστίγωσιν, εἰς διπλὴν μαστίγωσιν καὶ εἰς τὸ ἐν εἰρήνῃ, ἤρκει νὰ τῷ ὀρκισθῶσιν, ὅτι ἤθελον τῷ χορηγεῖν τὰ γεύματά του, τὰ ὁποῖα συγκατένευε νὰ ἐλαττώσῃ μόνον εἰς πέντε καθ' ἑκάστην ἡμέραν.

Τὴν ἐπίμονον ταύτην σκέψιν, ἣτις ἐδασάνισεν ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας τὸν ἐγκέφαλον τοῦ δυστυχῆς μοναχοῦ, διεδέχθη ἑτέρα, λογικώτερα πῶς, δηλαδή νὰ μεταβῇ κατ' εὐθείαν εἰς τὸ Κέρας τῆς Ἀ-

φθορίας, νὰ καλέσῃ ἐκεῖ τὸν Σχικῶ, ἐάν δὲν τὸν ἐπαγεύρισκε κοιμώμενον, νὰ τῷ ἐκθέσῃ τὰ τῆς ἀξιοθρηνητοῦ θέσεως, ἐν ἧ διετέλει, ἕνεκα τῶν βακχικῶν ὑπαγορεύσεων του, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Γορανφλότος ἔσχε τὴν ἀδυναμίαν νὰ ἐνδῶσῃ, οὕτω δὲ νὰ ἐπιτύχῃ παρὰ τοῦ γενναίου φίλου του τροφοδοτικὴν σύνταξιν.

Ἦ σκέψις αὕτη ἐσταμάτησε τὸν Γορανφλότον ἐπὶ ἕτερον τέταρτον τῆς ὥρας, διότι ἦτο νοῦς κριτικὸς, ἡ δὲ σκέψις δὲν ἦτο ἀνευ ἀξίας.

Ἐπὶ τέλους, ἐπῆλθεν αὐτῷ ἑτέρα ὀπωσοῦν τολμηρὰ σκέψις, δηλαδή νὰ περιέλθῃ τὰ τεῖχη τῆς πρωτεύουσας, νὰ εἰσέλθῃ ἐν αὐτῇ διὰ τῆς πύλης τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ ἢ διὰ τοῦ πύργου τοῦ Νέλ καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ λαθραίως νὰ συλλέγῃ τὰς ἐλεημοσύνας εἰς τοὺς Παρισίους. Ἐγίνωσκε τὰ καλὰ καὶ προσοδοφόρα μέρη, τὰς στενωπούς, εἰς τὰς ὁποίας οἰκοκυραῖ τινες, τρέφουσαι πτηνὰ, εἶχον πάντοτε ἔτοιμον παχύν τινα ἐψημένον κάπωνα διὰ τὸν σάκκον τοῦ ἐπὶ τῶν ἐλεημοσυνῶν ἀδελφοῦ· ἐν τῷ εὐγνώμονι κατόπτρῳ τῆς μνήμης του ἐπανέβλεπεν οἰκίαν τινα μὲ μαρμαρίνην κλίμακα, ἐν τῇ ὁποίᾳ, κατὰ τὸ θέρος, κατεσκευάζοντο παντὸς εἶδους γλυκίσματα, ἐπὶ τῷ σκοπῷ, ὡς τοῦλάχιστον ὁ Γορανφλότος ἠρέσκετο νὰ φαντάζεται, τοῦ νὰ ρίπτωσιν εἰς τὸν σάκκον τοῦ ἐπὶ τῶν ἐλεῶν ἀδελφοῦ, εἰς ἀντάλλαγμα τῆς πατρικῆς εὐλογίας του, ὅτε μὲν τεμάχιον κιδωνάτου, ὅτε δὲ δωδεκάδα σακχαρωτῶν καρῶν ἢ κυτιῶν ἐξυμωμένων μήλων, τῶν ὁποίων ἡ εὐώδης ὁσμὴ θὰ ἠδύνατο καὶ νεκρὸν νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν. Ὁφείλομεν νὰ το εἰπῶμεν, ὅτι αἱ σκέψεις τοῦ Γορανφλότου περιστρέφοντο κυρίως εἰς τὰς ἡδονὰς τῆς γαστέρας καὶ τῆς ἀναπαύσεως, ὥστε ἐνίοτε ἀνελογίζετο, οὐχὶ ἄνευ ποῖας τινοῦ ἀνησυχίας, τοὺς δύο διαβολικοὺς κατηγοροῦς, οἵτινες, κατὰ τὴν ὑπερτάτην κρίσιν, ἤθελον κατηγορήσει αὐτοῦ, καὶ τοὺς ὁποίους ἀπεκάλουν Ὀκνηρίαν καὶ Λαιμαργίαν.

Ἐνεκα τούτου, ἡ περὶ ἐπιτροπῆς του εἰς Παρισίους σκέψις τῷ προσεμεῖδία, φρονούντι, ὅτι ἦτο προωρισμένος διὰ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ζωῆς. Πρὸς ἐκτέλεσιν ὅμως τοῦ σχεδίου τούτου, ἔδει νὰ παραμείνῃ εἰς τοὺς Παρισίους καὶ νὰ κινδυνεύῃ νὰ συναντηθῇ μετὰ τῶν φρουρῶν, μετὰ τῶν πολιτοφυλάκων καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν, ἀγέλης ἐπικινδύνου διὰ περιπλανώμενον μοναχόν.

Ἄλλως, ὑπῆρχε καὶ ἕτερος κίνδυνος, ὅτι ὁ ταμίας τῆς Μοῆς τῆς Ἁγίας Γενοβέφας ἦτο πολὺ ἐπιμελής διαχειριστής, ὥστε νὰ μὴ ἀφήσῃ τοὺς Παρισίους ἀνευ ἀδελφοῦ ἐπὶ τῶν ἐλεῶν, ἐπομένως ὁ Γορανφλότος θὰ διέτρεχε τὸν κίνδυνον ν' ἀντιμετωπισθῇ μετὰ συναδέλφου, ὅστις θὰ εἶχε τὴν ἀδιαφιλονεικτοῦ ταύτην ἐπ' αὐτοῦ ὑπεροχὴν, ὅτι θὰ ἐξεπλήρου νομίμως τὴν λειτουργίαν του.

Ἦ σκέψις αὕτη προὔξενε καὶ δικαίως φρίκην τῷ μοναχῷ.

1. Ἄσμενοι δημοσιεύομεν μετάφρασιν τοῦ ἀνωτέρου μυθιστορηματος γενομένην ἐπιτηδῆς διὰ τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα* ὑπὸ λογιῶ φίλου. Λυπούμεθα μὴ δυνάμενοι νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ ὄνομα τοῦ μεταφραστοῦ, ἐπιμένοντος νὰ κρύπτηται ὑπὸ τῷ ψευδώνυμον *Tony*. Σ. Δ.

Ἐνῶ ὁ Γορανφλότος οὕτως ἐμονολόγει, εἶδε μακρόθεν καὶ ὑπὸ τὴν πύλην Βορδέλ ἰππέα, ὅστις, ἀφικόμενος ἐνώπιόν οἰκίας, κειμένης εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν περίπου βημάτων ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ Γορανφλότου, ἀφίππευσε καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν, ἣτις ἠνεψύθη καὶ ἐντὸς τῆς ὁποίας εἰσῆλθον ἵππος τε καὶ ἱππεύς.

Ὁ μοναχὸς παρετήρησε τοῦτο, διότι ἐζήλευσε τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἱππέως, ὅστις ἦτο κάτοχος ἐνὸς ἵππου, τὸν ὁποῖον, ἐν ἀνάγκῃ, ἠδύνατο νὰ πωλήσῃ.

Μετ' ὀλίγον ὁμοῦ ὁ ἱππεύς ἐξῆλθε τῆς οἰκίας καὶ ἐκρύβη ὀπισθεν τινῶν δένδρων καὶ σωροῦ λίθων, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς οἰκίας κειμένων.

— Θὰ εἶναι βεβαίως ἐνεδρα, ἐψιθύρισε ὁ Γορανφλότος. Ἐὰν ἤμην ἦττον ὑποπτος εἰς τοὺς φρουρούς, θὰ μετέβαινον νὰ εἰδοποιήσω αὐτοὺς ἢ ἤθελον ἀντιταχθῆ κατὰ τοῦ ἐνεδρεύοντος, ἐὰν ἤμην μᾶλλον ἀνδρεῖος.

Ταῦτοχρόνως, ὁ ἐνεδρεύων, ὅστις δὲν ἀπέσπα τὸ βλέμμα του ἀπὸ τῆς πύλης τῆς πόλεως εἰμὴ μόνον ὅπως ἐξετάσῃ τὰ περιχώρα, εἶδε μετὰ τινος ἀνησυχίας τὸν Γορανφλότον καθήμενον καὶ στηριζόμενον τὸν πώγωνά ἐπὶ τῆς δεξιᾶς. Ἡ θέα τούτου ἀνησύχησεν αὐτόν, ἐπομένως προσεποιήθη ὅτι ἐβάδιζεν ἀδιαφόρως ὀπισθεν τοῦ σωροῦ τῶν πετρῶν.

— Αὐτὸ τὸ ἀνάστημα... αὐτὸ τὸ ἀνάστημα... εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γορανφλότος... νομίζω ὅτι τὸ γνωρίζω... ἀλλ' ὄχι, εἶναι ἀδύνατον.

Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην, ὁ ἀγνωστος, ὅστις ἔστρεψε τὰ νῦτα πρὸς τὸν Γορανφλότον, αἶφνης κατεκάθησεν, ὡς ἐὰν οἱ μῦς τῶν κνημῶν του ἐντελῶς ἐχαλαρώθησαν, διότι ἤκουσε κρότον πετάλων ἵππων, προερχόμενον ἐκ τῆς διευθύνσεως τῆς πύλης τῆς πόλεως.

Τῷ ὄντι, τρεῖς ἄνδρες, ὧν οἱ δύο ἐφαίνοντο θεράποντες, τρεῖς καλοὶ ἡμίονοι καὶ τρεῖς βαρεῖς μανδύακι προήρχοντο βραδέως ἐκ Παρισίων, διὰ τῆς πύλης Βορδέλ. Ὁ ἐνεδρεύων, μόλις ἰδὼν αὐτούς, ἐσμικρύνθη περισσότερο, οὕτως εἶπεῖν, μᾶλλον δ' ἔρπων ἢ βαδίζων, ἐπλησίασεν εἰς τὰ δένδρα, τῶν ὁποίων ἐξελέξατο τὸ χονδρότερον, ὀπισθεν τοῦ ὁποίου ἐτοπιθετήθη ὡς παραφυλάττων κυνηγός.

Οἱ διαβάται ἀντιπαρήλθον, χωρὶς νὰ τον ἰδῶσιν, ἐνῶ ἐκεῖνος ἐφαίνετο, ὅτι κατέτρωγεν αὐτούς διὰ τοῦ βλέμματος.

— Ἐγὼ ἠμπούδισα τὸ ἐγκλημα, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γορανφλότος, ἢ δὲ κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἐνταῦθα παρουσία μου εἶναι τις ἐκδηλώσις τῆς θείας βουλήσεως, ὁποίας ἐκδηλώσεως ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην, ὅπως προγευματίσω.

Ἀφοῦ οἱ διαβάται ἀπεμακρύνθησαν, ὁ ἀγνωστος εἰσῆλθεν αὐτίς εἰς τὴν οἰκίαν.

— Πάγει καλά! εἶπεν ὁ Γορανφλότος, ἰδοὺ περίστασις, ἢ ὁποία, ἐὰν δὲν ἀπατώμαι μεγάλως, θὰ μοι χορηγήσῃ τὸ παθητὸν πρόγευμα. Ὅστις ἐνεδρεύει δὲν ἀγαπᾷ νὰ τον ἰδῶσιν. Εἶμαι κάτοχος ἐνὸς μυ-

στικοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἑπτὰ μόνον ν' ἀξί-
ζη, θὰ το πωλήσω.

Ὁ Γορανφλότος, ἀνευ βραδύτητος, διηθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν, ἀλλ' ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζεν εἰς αὐτήν, ἀνεμιμνήσκετο τοῦ στρατιωτικοῦ παραστήματος τοῦ ἱππέως, τῆς κτυπώσεως τὰς κνήμας του μακρῆς σπάθης καὶ τοῦ ἐπιφόβου βλέμματός του, ἔλεγε δὲ καθ' ἑαυτόν:

— Νομίζω, ὅτι σφάλω, διότι τοιοῦτος ἀνὴρ δὲν θὰ φοβηθῆ.

Ὅτε ἔφθασεν πρὸ τῆς θύρας τῆς οἰκίας, ὁ Γορανφλότος ἦτο ἐντελῶς πεπεισμένος, δὲν ἔξεε δὲ πλέον τὴν ρίνα του, ἀλλὰ τὸ ὠτίον του.

Αἶφνης τὸ πρόσωπόν του ἀνέλαμψε.

— Μία ιδέα! εἶπεν.

Ἦτο τοιαύτη πρόοδος ἢ γέννησις ιδέας εἰς τὸν ὑπνώττοντα ἐγκέφαλον τοῦ μοναχοῦ, ὥστε αὐτὸς οὕτως ἐξεπλάγη ἄλλὰ καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐλέγετο, ὅτι ἡ ἀνάγκη τέχνας κκτεργάζεται.

— Μία ιδέα, ἐπανάλαβε, καὶ ιδέα ὀλίγον εὐφυῆς. Θὰ τῷ εἶπω: Κύριε, ἕκαστος ἔχει τὰ σχέδια, τοὺς πόθους, τὰς ἐλπίδας του. Θὰ εὐχηθῶ ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τῶν ὑμετέρων σχεδίων, ἀλλὰ δώσατέ μοι κάτι. Ἐὰν τὰ σχέδιά του ἦναι κακὰ, ὡς δὲν ἀμφιβάλλω, θὰ μοι δώσῃ ἐλεημοσύνην. Ἐγὼ ὁμοῦ θέλω ὑποβάλει τὸ ζήτημα εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα διδάκτορα τῆς θεολογίας. Δέον νὰ μάθω, ἐὰν πρέπη νὰ εὐχηται τις ὑπὲρ σχεδίων, κατὰ τῆς ἀγαθότητος τῶν ὁποίων συνέλαβεν ὑπονοίας. Θὰ πράξω δ' ὅ,τι ἂν μοι εἴπῃ ὁ θεολόγος, ἐπομένως δὲν θέλω ἔχει ἐγὼ, ἀλλ' ἐκεῖνος, τὴν εὐθύνην. Ἐὰν ὁμοῦ δὲν ἀπαντήσω θεολόγον, ἀφοῦ ἀμφιβάλλω, θέλω ἀπόσχει τοῦ νὰ εὐχηθῶ. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ, θέλω προγευματίσει με τὴν ἐλεημοσύνην τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου.

Συνεπεία τῆς ἀποφάσεώς του ταύτης, ὁ Γορανφλότος ἐκρύβη ὀπισθεν τῶν τειχῶν καὶ περιέμενε.

Μετὰ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, ἡ θύρα τῆς οἰκίας ἠνεψύθη καὶ ἐξῆλθεν ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀνὴρ, ἐφιππος.

Ὁ Γορανφλότος ἐπλησίασε.

— Κύριε, εἶπε, πέντε Πάτερ ἡμῶν καὶ πέντε Παραγία Παρθένε ὑπὲρ τῆς εὐδωσεως τῶν ὑμετέρων σχεδίων δύνανται νὰ ἦναι ὑμῖν εὐάρεστα...

Ὁ ἱππεύς ἐστράφη πρὸς τὸν μοναχόν.

— Ὁ Γορανφλότος! ἀνεφώνησεν.

— Ὁ κύριος Σχικῶ! ἀνέκραζεν, ἐκπληκτος, ὁ μοναχός.

— Ποῦ 'ς τὸν διάβολον ὑπάγεις τοιοῦτοτρόπως; ἠρώτησεν ὁ Σχικῶ.

— Δὲν ἤξεύρω καὶ ὑμεῖς;

— Ὡς πρὸς ἐμέ, τὸ πρᾶγμα διαφέρει, διότι ἐγὼ ἤξεύρω ποῦ διευθύνομαι, εἶπεν ὁ Σχικῶ: ἐγὼ διευθύνομαι ἐμπρός.

— Ποῦ μακρὰν;

— Ἐως οὐ σταματήσω. Ἀφοῦ ὁμοῦ σὺ, κουμπάρε, δὲν δύνασαι νὰ μοι εἴπῃς διατὶ εὐρίσκουσαι ἐδῶ, ἐγὼ ὑποπτεύω, ὅτι με κατεσκόπευες.

— Ἰησοῦ Χριστέ! ἐγὼ νὰ σὰς κατα-

σκοπέωσω; Κύριος φυλάξοι με. Σὰς εἶδον καὶ οὐδὲν πλέον.

— Μὲ εἶδες, ποῦ;

— Νὰ παραμονεύητε τὴν διάβασιν τῶν ἡμίωνων.

— Εἶσαι τρελλός.

— Καὶ ὁμοῦ ὀπισθεν τοῦ σωροῦ τῶν πετρῶν με τόσῃν προσοχῇ...

— Ἀκουσον, Γορανφλότε, θὰ κτίσω οἰκίαν ἐκτὸς τῶν τειχῶν ἐκεῖνοι οἱ λίθοι εἶναι ἰδιοὶ μου καὶ ἤθελον νὰ βεβαιωθῶ, ἐὰν ἦναι οἰκοδομήσιμοι.

— Τότε τὸ πρᾶγμα διαφέρει, εἶπεν ὁ μοναχός, ὅστις οὐδὲν ἐπίστευσεν ἐπλανώμην.

— Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, σὺ τί πράττεις ἐκτὸς τῶν τειχῶν τῆς πόλεως;

— Οἱμοὶ! κύριε Σχικῶ, εἶμαι προγεγραμμένος, ἀπεκρίθη ὁ Γορανφλότος, βαθέως στενάζας.

— Αἱ; εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Προγεγραμμένος, σὰς λέγω.

Ὁ Γορανφλότος, περιτυλιχθεὶς διὰ τοῦ ράσου του, ἀνήγειρε τὸ βραχὺ ἀνάστημά του καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἐκ τῶν ἐμπρός πρὸς τὰ ὀπίσω με τὸ ἐπιτακτικὸν βλέμμα ἀνδρός, εἰς τὸν ὁποῖον δεινὴ συμφορὰ παρέχει τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃ τὴν εὐσπλαγγίαν τοῦ πλησίον.

— Οἱ ἀδελφοὶ μου με ἀποβάλλουσι τοῦ κόλπου των, ἐξηκολούθησεν, εἶμαι ἀφορισμένος, ἀναθεματισμένος.

— Μπα! καὶ διατὶ;

— Ἀκούσατε, κύριε Σχικῶ, εἶπεν ὁ μοναχός, θέσας τὴν δεξιάν ἐπὶ τοῦ μέρους τῆς καρδίας του, πιστεύσατέ με, ἂν θέλητε, ἀλλά, λόγος Γορανφλότου, δὲν ἤξεύρω τὸ αἶτιον.

— Μήπως σὲ εἶδον νὰ τρέχῃς ταῖς κακαῖς στραταῖς, κουμπάρε;

— Τί ἀστείότητες εἶναι αὐταί, εἶπεν ὁ Γορανφλότος, ἀφοῦ ἤξεύρετε πολὺ καλά ὅλας τὰς πράξεις μου ἀπὸ τὴν ἐσπέραν τῆς χθές;

— Δηλαδή, ἀπήντησεν ὁ Σχικῶ, ἀπὸ τὰς ὀκτῶ μέχρι τῶν δέκα, ἀπὸ τὰς δέκα ὁμοῦ μέχρι τῶν τριῶν δὲν ἤξεύρω.

— Πῶς ἀπὸ τὰς δέκα μέχρι τῶν τριῶν;

— Εἰς τὰς δέκα ἐξῆλθετε.

— Ἐγὼ! εἶπεν ὁ Γορανφλότος, παρατηρῶν τὸν Γασκόνον με ὀφθαλμοὺς διασταλμένους ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

— Τόσον εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐξῆλθετε, ὥστε σὰς ἠρώτησα ποῦ διευθύνεσθε.

— Μὲ ἠρώτησατε ποῦ διευθυνόμεν;

— Ναί.

[Ἐπείτα συνέχισα]

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΠΡΟΔΟΤΗΣ

[Ἐκ τῶν *Contes du Lundi* τοῦ Ἀλφόνσου Δωδέ.]

Ὁ Στέφανος ἦτο παρισινὸν παιδίον, καχεκτικὸν καὶ ὠχρόν, φαινόμενον δεκαετής, πθανὸν ὁμοῦ νὰ ἦτο καὶ δεκαπενταετής: ἡ μὲν μήτηρ του ἀπὸ πολλοῦ εἶχεν ἀποθάνει, ὁ δὲ πατήρ του, γέρον ναυτικός, ἦτο φύλαξ κήπου τινος τῆς συνοικίας τοῦ Τέμπλου. Αἱ παιδαγωγοί, αἱ γραταὶ καὶ ἐν γένει πάντες οἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων, οἱ καταφεύγοντες εἰς τοὺς δρο-

μισήσους του κήπου τούτου, διὰ νὰ ἐξασφαλισθῶσιν ἀπὸ τῶν ἀμαξῶν, ἐγγώριζον τὸν καπετὰν Στέφανον καὶ τὸν ἡγάπων Πάντες ἤξευρον ὅτι, ὑπὸ τὸν τραχὺν αὐτοῦ μύστακα, τὸν τρόπον ἐμποιοῦντα εἰς τοὺς κύνες καὶ τοὺς τυχοδιώκτας, ἐκρύπτετο ἀγαθὸν μεϊδιάμα, σχεδὸν μητρικὸν καὶ ὅτι διὰ νὰ ἴδῃ τις τὸ μεϊδιάμα τοῦτο, ἔρκει νὰ εἶπῃ εἰς τὸν ἀγαθὸν ἀπόμαχον:

— Πῶς ἔχει τὸ παιδάκι σου;

Τοσοῦτον ἡγάπα ὁ καπετὰν Στέφανος τὸ τέκνον του! Ἦτο εὐτυχέστατος ὅταν τὴν ἐσπέραν, ἀφοῦ ἐπανήροχετο τοῦτο ἀπὸ τὸ σχολεῖον, περιεπάτου εἰς τὸν κήπον, σταματῶντες ἀνά πᾶν κάθισμα διὰ νὰ χαιρετίσωσι τοὺς καθημένους καὶ ἀντιχαιρετισθῶσι παρ' αὐτῶν.

Σὺν τῇ πολιορκίᾳ τὰ πάντα ἀτυχῶς μετεβλήθησαν. Ὁ κήπος τοῦ καπετὰν Στεφάνου, γενόμενος ἀποθήκη πετρελαίου, ἐκλείσθη ὅθεν ὁ ταλαίπωρος φύλαξ, ὑποχρεωθείς εἰς διηνεκτὴ ἐπαγρύπνησιν, διήρχειτο τὴν ζωὴν του εἰς τοὺς ἐρήμους καὶ μελαγχολικοὺς δρομίσκους τοῦ κήπου, μόνος, μὴ δυνάμενος νὰ καπνίσῃ καὶ μὴ ἔχων πλέον τὸ τέκνον του, εἰμὴ τὴν ἐσπέραν πολὺ ἀργά. Ἦτο τραυματικὸν νὰ ἐβλεπέ τις τὸν μύστακά του, ὅταν ὠμίλει περὶ τῶν Πρώσων. Ὁ μικρὸς Στέφανος δὲν παροργεῖτο διὰ τὴν νέαν ταύτην ζωὴν.

Πολιορκία! εἶνε τόσο διασκεδαστικὸν πρᾶγμα διὰ τὰ παιδιὰ δὲν πηγαίνουν εἰς τὸ σχολεῖον! εἶναι διαρκεῖς διακοπαὶ καὶ αἱ ὁδοὶ εἰς κινήσιν...

Τὸ παιδίον ἔμενεν ἔξω μέχρι τῆς ἐσπέρας. Συνάδευε τὰ συντάγματα τῆς συνοικίας, βδίζοντα εἰς τὰ περιτειχίσματα, προτιμῶν τὰ ἔχοντα καλὴν μουσικὴν, ἠδύνατο πολὺ ὀρθῶς νὰ σὰς εἶπῃ ὅτι ἡ τοῦ 96ου δὲν ἤξιζε τόσο πολὺ, ἀλλ' ὅτι ἡ τοῦ 55ου ἦτο ἐξαισία. Καὶ ἄλλοτε μὲν προηγεῖτο, ἄλλοτε δὲ ἠκολούθει τὰ στρατεύματα.

Τὸ κἀνίστρον αὐτοῦ ἔχων ὑπὸ μάλης, ἀνεμιγνυέτο εἰς τοὺς μακροὺς ὀμίλους, οἵτινες ἐσχηματίζοντο εἰς τὰ κρεσπολεῖα καὶ τ' ἄρτοποιεῖα. Ἐκεῖ, γνωρίζμενος μετ' ἄλλων συνομηλικῶν του, συγμιλλεῖ μετ' αὐτῶν περὶ τῶν πολιτικῶν καί, ὡς υἱοῦ τοῦ καπετὰν Στεφάνου, πάντες ἐζήτουν τὴν γνώμην αὐτοῦ. Ἀλλὰ τὸ διασκεδαστικώτατον πάντων ἦτο τὸ περιφημον παιγνίδιον τῆς γαλότσαρ τὸ καταστὰν τοῦ συρμοῦ κατὰ τὴν πολιορκίαν. Ὅταν ὁ μικρὸς Στέφανος δὲν ἦτο εἰς τὰ περιτειχίσματα ἢ εἰς τ' ἄρτοποιεῖα, ἠδύνασθε νὰ τὸν εὔρητε μεταξὺ τῶν παιζόντων τὴν γαλότσαρ ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Βρύσσης τοῦ Φρουρίου. Ὁ ἴδιος δὲν ἐπαίζεν, ἀλλὰ διεσκέδαζε παρατηρῶν τοὺς παίζοντας!

Εἰς τῶν παικτῶν, φορῶν μέγα κυανοῦν στρατιωτικὸν ἐπανωφόριον, ἀξίας ἑκατὸν σολδίων, ἀπέσπα τὸν θαυμασμόν του, διότι ὡσάκις ἔτρεχεν ἠκούοντο σκούδα, ἠχοῦντα ἐν τῷ θυλακίῳ του...

Ἡμέραν τινα λαμβάνων σκούδόν τι, τὸ ὁποῖον, πεσὼν ἀπὸ τῶν χειρῶν του, εἶχε

κυλίσῃ μέχρι τῶν ποδῶν τοῦ Στεφάνου,

τῷ εἶπε χαμηλοφώνως: — Σαῦ ἔχτυπησ' ἐστὸ μάτι, αἱ... Λοιπὸν, ἂν θέλῃς, θὰ ποῦ πῶ ποῦ τὰ εὐρίσκουν αὐτά.

Ἀφοῦ ἐτελείωσε τὸ παιγνίδιον, τὸν ὠδήγησεν εἰς γωνίαν τινα τῆς πλατείας καὶ τῷ προέτεινε νὰ πηγαίῃ μετ' αὐτοῦ νὰ πωλῇ ἐρημερίδας εἰς τοὺς Πρώσους, ἔξω ὡν θὰ ἐκέρδιζον 30 φράγκα ἀνά πᾶσαν ἐκδρομὴν. Κατ' ἀρχὰς ὁ Στέφανος ἠρνήθη καὶ ἀγανακτῆσας δὲν ἠθέλησεν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πλατείαν. Τρεῖς ἡμέρας τομεράς, καθ' ἃς οὐτ' ἔπραγε πλέον, οὐτ' ἐκοιμήθη τὴν νύκτα ὠνειρεύετο στίλβοντα σκούδα. Ἐπὶ τέλους, τὴν τετάρτην ἡμέραν, μετὰ τριήμερον τομεράν ἀγωνίαν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Βρύσιν τοῦ Φρουρίου καὶ ἐπνεῖδε τὸν φίλον του, εἰς ὃν ἐπέτρεψε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ...

Ἀνεχώρησαν χιονώδη τινα πρωΐαν, φοροῦντες μάλλινα ἐπανωφόρια καὶ ἔχοντες ὑπὸ τὰ ἐπιχιτώνια αὐτῶν κεκρυμμένας ἐρημερίδας. Ὅτ' ἐφθάσαν εἰς τὴν πύλιν τῆς Φλάνδρας, μόλις ἀνέτελλεν ἡ ἡμέρα. Ὁ φίλος τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς, καί, πλησιάζας τὸν φρουρὸν — γενναῖον στρατιώτην, ἐρυθρὰν ἔχοντα τὴν ρίνα καὶ καλοκάγαθον τὸ ἦθος — τῷ εἶπε δι' ἱκετηρίου φωνῆς:

— Ἀρῆσέ μας νὰ περάσωμεν, καλέ μου κύριε. Ἡ μητέρα μας εἶνε ἄρρωστη καὶ ὁ πατέρας μας ποθαμένος· πηγαίνω μετὸν ἀδελφόν μου νὰ μαζέψω πατάτες· στὰ χωράφια.

Καὶ ἔκλαιεν ὁ Στέφανος αἰσχυρθεὶς ἐταπεινώσῃ τὴν κεφαλὴν. Ὁ φρουρὸς τοὺς παρέτηρσεν ἐπ' ὀλίγον ρίψας δὲ βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐρήμου καὶ λευκῆς ὁδοῦ:

— Περάστε γρήγορα, τοῖς εἶπε πρᾶγματι.

Εὐθὺς ὡς εἰσῆλθον εἰς τὴν ὁδὸν Ὁσβελλιέρης, ὁ πρεσβύτερος ἐγέλα!

Συγκεχυμένως καὶ ὡς ἐν ὄνειρῳ ἔβλεπεν ὁ μικρὸς Στέφανος τοὺς στρατῶνας καὶ τὰ ἔρημα χαρὰκώματα. Τῆδε κακέῖσε περιεπάτου φρουροὶ καὶ ἀξιωματικοί, κεκαλυμμένοι διὰ τῶν ἐπανωφορίων τῶν καὶ παρατηροῦντες τὸν ἔχθρον διὰ διοπτρῶν. Αἱ σκηναὶ ἦσαν καταλευκοὶ ὑπὸ τῆς χιόνος. Ὁ φίλος τοῦ Στεφάνου γνωρίζων τὰς ὁδοὺς ἀνέλαβε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ. Φθάσαντες εἰς τὰς σκηνὰς τῶν σκοπευτῶν, ὅπουθεν δὲν ἠδύναντο νὰ ὑπεκρύψωσιν, ἠμποδίσθησαν νὰ προχωρήσωσιν ὑπὸ στρατιωτῶν, καθημένων εἰς τὸ χεῖλος τάφρου, πλήρους ὕδατος, κατὰ μῆκος τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς τῆς Σαασῶνος ὅθεν ἠναγκάσθη ὁ φίλος τοῦ Στεφάνου νὰ ἐπαναλαβῇ τὴν διήγησίν του, ἵνα τοῖς ἐπιτραπῇ ἡ διάβασις. Ἐνῶ κπερπονεῖτο ἐξῆλθεν ἀπὸ τοῦ φυλακείου τοῦ φραγμοῦ γέρων λοχίας, καταλευκὸς καὶ κατατριτωδωμένος, ὁμοιάζων μετὸν καπετὰν Στέφανον.

— Ἐμπρός! μικρά, μὴ κλαίετε πιά! εἶπεν εἰς τὰ παιδιὰ· θὰ σὰς ἀφήσουν νὰ περάσετε γὰ νὰ μαζέψετε πατάτες· ἀλλ' ἔμπρός, ἐμβάτε νὰ ζεσταθῆτε λιγάκι... Ὁ ἀέρας τὸ ἐπάγωσεν αὐτὸ τὸ καυμένο!

Φεῦ! ὁ μικρὸς Στέφανος δὲν ἔτρεμεν ἕνεκα τοῦ ψύχους, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ φόβου καὶ τῆς αἰσχύνης. Ἐν τῷ φυλακίῳ εὐρον στρατιώτας τινας, καθημένους περὶ ἀσθενοῦς πυρᾶς, εἰς τὴν φλόγα τῆς ὁποίας κατασκεύαζον διπύρα, περῶντες αὐτὰ εἰς τὸ ἄκρον τῆς ξιφολόγης τῶν. Συνεσπίχθησαν διὰ νὰ δυνηθῶσι τὰ παιδιὰ νὰ πλησιάσωσιν εἰς τὴν πυρᾶν καὶ τοῖς προσέφερον καφέ μετὰ διπύρων. Ἐνῶ δ' ἐπροαγεματίζον, ἀξιωματικὸς τις ἐλθὼν εἰς τὴν θύραν, ἐκάλεσε τὸν λοχίαν καὶ ἀφοῦ τῷ ὠμίλησε ταπεινοφώνως, ἀπῆλθεν ἐν τάχει.

— Παιδιά! εἶπεν ὁ λοχίας, εἰσελθὼν εὐθύμως... ἀπόψε τὴν ἔχομε καλὰ... μάθαμε τὸ σύνθημα τῶν Πρώσων... Νομίζω πῶς αὐτὴν τὴν φορὰν θὰ τοὺς τὸ ξαναπαράρωμεν αὐτὸ τὸ ἅγιο Βουργέ!

Γενικὴ ταραχὴ ἐπεκράτησεν ἐπὶ τινας στιγμὰς ἐν τῷ φυλακίῳ, συνοδευθεῖσα ὑπὸ ἐπιφωνήσεων ἐνθουσιασμοῦ καὶ γελῶτων. Ἐχόρευον, ἐτραγῶδουν καὶ συνέκρουον τὰς ξιφολόγας τῶν τοῦ θυρούβου δὲ τούτου ἐπωφεληθέντα, ἐδραπέτευσαν τὰ παιδιὰ.

Ἀφοῦ διήλθον τὸ χαράκωμα εἰσῆλθον εἰς τὴν πεδιάδα, ἐφ' ἧς ἐξετίετο μικρὸς τοῖχος, κατατετροπυημένος. Πρὸς τοῦτον δὲ τὸν τοῖχον διηυθύνθησαν, κύπτοντα ἀνά πᾶν βῆμα καὶ προσποιούμενα ὅτι συλλέγωσι γαιώμηλα.

— Ἄς γυρίσωμε πίσω... ἄς μὴ πάγωμε μακρύτερα, ἔλεγεν ἀδιακόπως ὁ μικρὸς Στέφανος.

Ἄλλ' ὁ σύντροφός του ὕψωνε τοὺς ὤμους καὶ ἐξηκολούθει προχωρῶν. Αἴφνης ἤκουσαν τὸν τριγῶν γερμίζομένου ὄπλου.

— Σκύψε! εἶπεν ὁ πρεσβύτερος, ριφθεὶς κατὰ γῆς.

Εὐθὺς ὡς ἐξηπλώθη ἐσύριξεν ἕτερος δὲ συριγμὸς ἠκούσθη.

Προεχώρησαν ἔρποντες... πρὸ τοῦ τοίχου ἐφάνησαν δύο κίτρινωποὶ μύστακες, κάτωθεν στίλβουσας περικεφαλαίας. Ὁ πρεσβύτερος ἐπήδησεν ἐν τῷ χαράκωματι πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πρώσου.

— Εἶν' ἀδελφός μου, εἶπε δεῖξας τὸν σύντροφόν του.

Ἦτο τόσο μικρὸς ὁ Στέφανος, ὥστε ἰδὼν αὐτὸν ὁ Πρώσος ἤρχισε νὰ γελά καὶ ἠναγκάσθη νὰ τὸν λάβῃ εἰς τὰς ἀγκυλάς του διὰ νὰ τὸν μεταφέρῃ πέραν τοῦ χάνδακος.

Ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους τοῦ τοίχου ἦσαν μεγάλοι σωροὶ χώματος, χαλίκων καὶ κεκομένων δένδρων, ὅπισθεν δ' ἐκάστου τούτων ἦτο ἐπίτης μία περικεφαλαία καὶ κίτρινωποὶ μύστακες, οἵτινες ἐμειδίον, βλέποντες διερχόμενα τὰ παιδιὰ. Γ. Σ.

[* Ἐπειὰ κατέλας.]

COMTESSE DASH

H

ΩΡΑΙΑ ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἀποστέλλεται ἐλεύθ. ταχ. τελῶν ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου).

Τιμᾶται Δραχμῆς